

הַבְּרִית

לטק'יה רוחנית והברותה להנאה זכיריה ולמואג גלויזה

אחדות ופירוד בעולם העברי

אפיק אל הקורא

תְּנַנְּצָבָה

מאות עדן הירושלמי

הגברת החינוך ופיתוח העודש
אריה אברר
התמחויות תבריתיות בישראל
יוסף עוזרי
הזיקה בין השבטים לעדות
של ימינו
טובייה טולמי
בן תימן שנחל במצרים
מהלך הערני ז'ל
כנס פעילים מבני עדות המזרח
יוסף דחום
שירות ישראלי בתימן
רצין הלוי

ארצאות עבר מהוות קשת רחבה של אזוריים גיאוגרפיים, תנאים כלכליים, מצבים חברתיים וצורות שלטון. אמנם בគולן הערבית הינה השפה הרשמית היחידה ולרוב האסלאם ותובתו הם הקובעים את הנוף החברתי והתרבותי בכל שלוש עשרה ארצות עבר, מן קויה ועירק ועד לסורן ומרוקן. אלols אין לשוכן, כי השפות החיות והמשמעות פניה החברתיים של כל ארץ וארץ הרבת יותר מאשר השפה הספרותית המתה כמעט, שונות זו מזו. ערבי מרוקני ספק אם יבין ערבי עירקי וערבי אלג'ירי יingu קשות ואולי אף לא יעלה בדעתנו להבין את דברי הערבי התימני. ולא זו בלבד, אלא שאף התרבותות המערביות שהופיעו על החבורה הערבית וגרמו לתחייתה ולהנורוותה, שונות זו בartzות עבר השונות.

בנוגה שבעולם הוא כי המחויך בקרנות המזבח מוגן הוא מן הפגי' עה בחיו ו בשלומו, ואך עזבוי ה' אילים שמרו על כלל אגוזי יסוד' וה' שתוכליתו להוטיר פניה בעולם העושק, בה ימצא הנרדף מקלט

סחוך שאיפה לאוthon מקלט נבוך
עמנו לקדש לו שוב את מטבחו הקדמון,
אשר היה לטעמם ולישוקו מוה דורות
בריטם, וכל שאלתינו היה להאחו בזאת
קרנות מטבח ארבענו ולמזכאות בזאת
ומנוחות הנפש.

אך מすべ הדברים קדושתו של ה'
מכונה נזבנת ודאך בשיל הקורבנות ה-
ארולים עליין אם לעוליה ואם לחטאת,
ידגנו זאת כאשר באנו לטהר את מז-
בחנה ולכך מוכן היה עמנון לקרבנות,
יעיז ולדם ולבד שתהינייה לו קרנות
messiah.

בימים אלה רואינו בהופעת כוכב לכט
החדש בשם הגבורה של עמנון, וווער
משיחינו גופטים ונדרחים מההתהගות
של שוגניינו אשר נטלנו נפשת נפעים
היינו מהנהגתו הוא, גבורתו וקדשותו,
הקדש, אשר שרית את מולדתו ב-
היו שירותם רב עזר ורב השמייה, דע-

בי הדריך בה בחר לשורתה היא דרך
העשרה להופכו לפרקן, אך גם דע,
מי כדי לקדש מזבח, יש להזכיר עליון
קרבנות, כי כתה והה אליות, וגופשו

לעת דק זה הוא כוכב, אך ורק אנו מסקנתינו ויחסנו נקבע אם ייה הוא מוכן לכת או ככל שביט המוחדר אל רגע ואחר עולם לנוכח, ובינו נקבע אם על הקרקע קרבנערלה ואם כי קרבןרטאת.

אליל כהן היי"ד, וחבריו הרוגי מלכט הקדרושים נגורו ונפשטו. ובניהם לחיות יונאים וגשותיהם אלמנות, בתקופות שהחיכל ישראל, ولو גם מקדים מעת עת עמדו לנצח בקדושתו המשרה בטחון סביבו. אם נזכיר השכם והערוב כי קדושתו של היכל היא באלהבה, בשלום ובברוטה השוכנים בו ונגהן לפני רעים ואילו, הירינו מקרים את זכר הקדרושים ונורם נינן לבבדה, ואם לאו הרי נתול מה שפדי את הגנת הקדרושה, והירינו כי מhalbלים אמר ר' הקדוש ר' י"ד לחיות צבביס ורבנן חטא על החטאינה. כי אמרו לך, והוא נון לנזהם בלבותינו, שרתו לעמו במוות ר' יהי מי מעלוין רב' הגבורה בהיות כי הצעיר אל רוח המשירות, ההקרבה האחת בהציגו מופת לדורות.

“זהו דוד רצובני”
“אלבם” בביבליון
“הנחתה מנהה תפילה”
“אחד” נפשו זיכאה ש “אחד”

* שירה
הקהל
רצון הלווי
בחלומי
מבהיר
עובר לאן
עובד אגנט
בן גלגוליהם
שלום מודינה
לא תאמר לי הנער
עורך עוזרי

— מהדורות הרב יוסף קאפה
ולהרבר יוסף צוברי
פירוש המשנה להורב'ם

עוזר משולם מקצתו לנוירם בוגרי בייס יטודז חורה ג'יזא יצחק הלווי זל

עין הקורא מכתבים אל המערכת אוון אומרים — נר בונרבו

הידור השער ע"י ש' מדינה
דפוס מלון בעמ', ת"א

הجريدة היהודית כגורם לאומי מלבד

ריפחת העונש

מאת אריה אבדר

כasher yesh ani b'chadri b'shoutot liyim
ma'azhorot u'meyin shov u'sob b'gillion ha'ekat
ha'monogha leidi, matpatata ani la'haviv d'umat
al b'uyha ha'rochba mad le'bav ba'hitot
talmidim tachton urav, bo shevuv'ur'shura shelan
be'uyita ha'chayner shel ha'madigna. la'afud pum v'la'
rit torah v'rotah shel ha'madigna. la'afud pum v'la'
pum'utim, shome'utim agnu b'drdio v'korai'im
b'chutzon. ul gan'urim az'irrim b'gol ha'har
b'givrot ha'uselkim b'givrot v'perutzot ha'ak
cavon ha'dabar shish lahem dibarim la'zadim
chagigot? ha'chayna m'korot k'lal, achmigno v'il hotsi
metruk ha'chayni v'loz'gani lab'havim na'halim
shehitot ar'otot, la'achot v'la'shitim
utem b'nei no'zer b'gavil 13, v'shalai'i ha'chayna
ha'chayna ha'iyah: zo' me'bi'a at'ach leidi v'k'v
shehitusha m'shava' she'zot? v'misknat'i la'
ha'chayna m'korot k'lal, achmigno v'il hotsi
p'ru v'amro' bi' ul adam, v'perleit l'
ha'chaynor ha'zayin, lebor lo malom tov v'chayim
v'sob, usher yunigno avotu pri roch v'mehim
l'med' le'shotot tov. v'ha'tshabotah le'shalom
v'ha'rochashuna ha'a b'uyita chos'ar makom. l'shem
v'vocel l'lechet ha'ge'ur ha'mtab'er v'lo'ken ha'
marasha le'uzmo le'shotot ha'k'l, bi' eini mi'
v'shab'ao v'imcha b'dro. ha'misknah ha'a, sh
b'beit ha'chaynor ha'gutim l'ilid b'veita p'ru v'la'
b'beit ha'rochaynor ai'zim s'frikim avotu v'mehim
sa'garet l'drach chayim.

ברצוני לציין שהה שנהלתי עם ג'ענ
בגיל 16 וכך היו דבריו: נמאס לי
ממאס לי הכל. אין מקום שבו אונל
בלות ולפניהם אין. אין מועדינו כה
בוחות או חזון כלשהו, ואם מועדינו
מעליים, הרי הם מוגשים ולא ניכר
למי שאיןו משתיך לאחותה שכבה חבר
תית או עדה. כדי לציין כי גורם
ההשכלה וההשכלת העדית משפיע את השפ
עוזו גם בקבב הנזער. חוויל אמר
ואהבת לרוץ כמור'. ושותאל אגא, מה
יש לעשות בבחור שכזה, שכדילו
געולות בפנוי?

רבות מטוחנים נגד הגנווער בימינו. האמת היא שהגנווער בימינו הוא נפלא רוויל לעין לדיין כדי לשלב בו ותלהו את העיסוק האוריינטלי. אנו חיברנו לalgozo דראיכט ומאנרתו מובילה כיד להעניש את הגנווער בכל מיין דראיכט אם טוילום ואם לימודים וכיו'ב. כאשר כל-שהיא, ברשותה או הרשות, בא בעול מעוני של מסגרת כבחוניה שhortא לא יהשוב עד עי' ונוגיגת ורמאניגת.

היבטים אנו להזכיר גנוור את הדרכו הנכונה לחתנהות ולא להניחו בודד מתווך תקופה שידע באופן טבעי לבוע לו את דרכו. חרד אני גם ממדוחו של הנווער היישראלי כי שהוא מנצח יתרה רואת אני המון בחורים מבלים רוחם אמנים בישיבה בטלנית במתמי קפה ורבבות החרנונים. גנוור כהה בודאי מגן לדידי החרנונים וזה

סבירו אני כי על המהנכים ליטו
ילדם את רען החינוך ולשאור לטעת
בתלמידים ערכיהם ולא רק ידיעות
פירשו של דבר שישתדלו לרוחם או
תלמידיהם בנסיבות הבלתיחנייניות
בם מוחץ לשעות החינוך הרשומות
באחד מבני דור ושהוא הנושא לנו
זהה הנגין משוכנע שגם הדריך היחיד
שישי בה כדי להרים לפניו עליון
דורות והשער בתיגו.

בעיות זו משותפת לנו והתחמכו או כשלוח בפרטן ישא נזק וסבירותו

מאת עליזה לבנברג

מצער הדבר, אך דока בישראל מתעורר, מסיבות
שונות, התודעה היהודית אשר היא המצד העיקרי והיסודי
לאחדותנו כעם. עם תחילך זה גוררים ובולטים מוטיבים
של שוני ומתייחדות בין שכבות וקבוצות שונות בישראל
עצמה, ונוצרת אף התרחקות מסווגת לבין עמנו בגולה.
זה ע"י מזיניות של הנסיוונות של "תודעה יהודית" במנות קצובות
וב"שמעורים" נוחלים כשלונות הרציכים לעורר דאגתו.

שיבוזה בלימודי האורתודוקס. צרייך ל-
עمرן על ההבדלים שבמושגים, "יהודר" וישראל"
וראשונה יהודים ושנית ישראלים ר' אנו בראש
להבהיר להלוטין כי המשג יהודי הוא
הआשוני, הוא הדרומי והוא הכלול
וירח. לא עלו לנו איזה על מנת ל-
הנכר ולעבגרנו ולהתחליל, במקביל, ב-
הימים וושם לאומה חדשה. קווינו כב-
חדש את חינוי הרוחניים ולחולח תחיה
בישראל. הרעיון המנחה אותו הוא זה
של המשכויות ההיסטוריות, של תוכן
רחוק ותכליתה אי שם בערך שאינו
אנון מיראים אותו.

מדינה ישראל לא כמה רק ממאזני
לחוממי ישראל בארץ ישראל בלבד ר' וא-
בדרך ה' בלבד. הסבל היהודי של מאהר
הAMILINIM שניטפו בשואה, תרמו גם
ראל, ולא מקרה והוא שהמדינה נסודיה
מיד לאחר השואה כשרט החורגים לא
בדרך עזידין. ובדונה לשיקום היצירתי
בין הדורות השונות, נן בחווה עומרדים
מייצריםו של תהליך בראית צורני
חימם יהודית חדש ורב-גונייה, שב-
מתמוגים היטחות של כל העדות לא-
אריג אחד. הכל תורמים והכל מבליט-
כך ונמר העבר והופך להווה המובי-
לעתך.

לכן, בהינתן חווות הוויה המשו-
ות בין הדורות השונים ואך בין בנים
אותו דור עצמו לא יוכל ללמד תודעה
יהודית ממש, כי היא חיה ותולמי
ע"י הצבת מופת התרבות היהודית
המושתחת על הכרת התרבות היהודית
וכל מעשינו היהי נובעים מהשורש
פערם. זה צריך להיות יסוד השורה
בכל, וכל הזראה מכילה אותה וככל
שטר שלב אותו, או אין לו זורדו.
ישנם אנסים הטוענים כי התודעה
היהודית נשענת על הרדת שאיחודה או
חנן בעבר. אכן שכך היה בעבר אן-
אין כלל הכרה שתודעה יהודית פירושה
קנות דתית. יש רבים כיון החשיבות
עצם היהודים ואינם מכנים במובן
חיהם. אך אין מחייבים לולות אריה
משען. הרקע להבדלים אלה ה-
פשט: יהודאי אירופי סבל כל
נון יהודי המוריה לא טעם אותו. אמן-
בניהם היהודים המודת הכרו את העוני,
הרעל ואת הרגשות היהומ גולמים בא-
לא להם. אך איש לא הכרוי עליה
בעל "גוז" שיש להשמידו. והם לא היו
נושא לסלדיים ובו שכניהם לא-
תקופה זו אםClarkונם ואם בעדי ראייה
הם הפליג מצדיהם לאקלים. ומצאו-
שניהם לאאנשיטם המהיפות שעיר לעזאזל
בתחום של יהודאי אירופה שעבר
תקופה זו אםClarkונם ואם בעדי ראייה
הוא האמור לאפליה, ולחרגות העל-
ינותו שהיה למעשה. בידוע, מוצאי
הרגשות וחולות.

השליח וסבל ביל יתואר היו מנו-
תלהר על יבורי ארובת ראייה, או מאי-
אותה, התודעה היהודית מוד-
תשלטנות החינויים. היא הדרת
התודעה היהודית ע"י לימוד מדריך
מכoon. יתכן שעצם פרטן זה נשמע
הפתיע ו/or אונואני בני העדה התингה.
כפי היהים הם בסביבת ומסגרת שערבי
ונזרקה יהודיות מושרים בזאת עמק גדרה
ושאלות וואבטה הוא חלק בלתי גדר-
של קיום הפרט והכל. יהודית תימן ש-
כלו לארכ' לפני קום המדינה אלה
שנאר או ר' או ר' 1948 — שאפו ל-
זוהו ותודעה מוחת מקווה שכניון ובלו בחירות
ניעולם הם לא לא למול ע"ל "נורמליזציה"
לא נתקנו או הפכו כי בגדים הם בני
כל הגוים". אכן מעתים הם בני
ণימן שאשר לכלו אוטם במשמעות
גיגים דוברת'.

זאת היהוגות האירופית טפהה
יאידיאל של יהודית חדש, המוגדר ל-
ימות היהודית שהיתה טיפוסית ל-
לילות. ורצתה כי חיהינה בו התוכנות
מןמנוגדות לאלו של היהודי מן הגטו
מיד לאחר השואה כשרט החורגים לא
בדרך עזידין, لكن אין זו מפעת כל
אילידים שנחנכו ברוח ובפניהם עורך
עבר היהודי ואיפלו מבבאים בו.
אך היהודית תימן ועדות מוריה אהרות
שאינם נזקקים למשען ל"למוד" של
תודעה יהודית, אך מכך קיימת אפשרות
להעביד הזרה שירה ולא באמצעות
זונגן ואופת בלבד.

האם אפשר "לזריק" תודעה יהודית
להעביד אוטה מראש? האם אפשר
שם שמעברים דעת
לזיהר עיר לטלמידי דמגני ש-
אין הדבר עלה בדיגו. האם תודעה
היהודית אין פירושה, התרבות והידיעה
לי קיים עם היהודי בהזורה, עבר ו-
בעתיה, והוא מאוחר ע"י קשיי מסורת
ונורו מושותפים ודוחים? היהים
ובכל מושותפים רבו עם זה קזוות
תובל, אך הוא יכול והשיג מרכז ומקוד
בישראל, אליה הגיעו יהודים לזרום
על מנת לחיות עם אחד.

את התודעה היהודית מלמים יותר,
או לפחות מוגדים לעשות זאת, מכיוון
ששבנו אותה וערערו אותה על ידי
הערכות ייר של היהודית והגדירו
בצידור הנבדל מיהודי "הגלויה".
ישראלי מוגדר כאותה מדינה כי-
ונוגדים, אך הרי כמו גם בני המרי
בישראל, העברים, או בני העם
בישראל, אליו יתשבו לישראליים.
בקבב באזנו יתשבו לישראליים.
את היהודי היהודי שהגדר כ-
היהודים שהוא גם ישראלי, ככל מרוד
המדינה החש את עצמו בגין העם הד'
היהודים בשולחות וידע את השתייכותו
אאותה עתיקת ימין מצלחת עבר מפואר
עצומים. גודל וטרגי השופת עדין אל
עיניהם מהיר בעת שתחאהד שב על
אקדמיות. אך כל עוד לא מגשמה תקופה
ההונגו רק חלוץ העבר לפני העם,
כפי אנו רק שלוחי הגיבור גרעין
שם שמשימתו להקים מטרgor לאומית ש-
שניהם לאאנשיטם המהיפות שעיר לעזאזל
באתרים. אשר יהית ללבס את פזאי
העם לכשיבו. יש לדעת ולזכור, כל
עווד אחינו בתפוצותם הם, כי בני עם
אחד אנו ולא נתקח הקשר עטם. כפי
שנשארים אנו מושפה אחת עם כל
בוחרים כמה מאחינו לגור בוגלה.
יש למלמד את המודעה היהודית גור

מאת עליזה לבנברג

התקפות חירזת חברתיות בישראל

בְּלִיל גָּלוֹת אֶחָד קַרְמֹן וּנְרֵם,
סְפִירָה, מְרֻחָק, בָּעֵבֶר תִּלְדוֹת,
שְׁחוֹרָא-אֲסֵל פְּתָהָהוּם עַלְיָאָפָר,
הַקְּרִיף עַלְיָמָחָתָה וּפְחָרוֹת.

אנני יילך נחשר בזוריעות ליל,
תתחזק האַ-שָּׁם בְּשָׂרָעֶב שְׂבִתֵּיכָן,
לְכָה וְגַעַת – מִתְפַּטְלָל מִתְפַּלָּל,
מִולְּהָאַ-סּוֹף שֶׁל מִיְמְדִי תּוֹמֵן.
אוֹנְשָׁמָע קָול מַדְמָד, חֲרִישׁ,
בְּחֻומָ צָלִילָן דְּאַבְתִּי נְמַתָּה,
הַהָּר הַחַשָּׁב גַּנוֹל מַעַל רַאֲשִׁי,
ונְאַזְנָרִי אַלְלוֹת בְּמַבּוֹסָה,

הוּא לְנוֹי בְּלִילֵי עֲוֹנוֹתִים,
בְּהַטִּיחַ עֲוֹתִי עַל פָנֵי,
הַהִירְבֵנִי מִוּן הַאוֹנוֹת
דִינְחַנִי מִשְׁרִים אֶל סִינִי.

ובבכוכתי כה ריפוי מול רשות
אנוש גועה חסר אלים ורמות,
סעדני אותו קול בפערת
אור החסיד וגעם האלמות.

רחל רמי

— יגאל מבשר בתקולומי ראייתוך
ויחזקה כפסל שיש תמייר
אללבושה מלמלחה זהובקה לבבנ
ישערותיך אושת בTHON מרחפה
וירחך מה עלייה מה צוחקה
אנני, נאנו
דרדי פרושות
קורעוטי מושטאות
אליך אליך

בישראל. מקרים רבים הוכיחו כי האיסור היה מוגזם ובלתי-

המגדיג הוא שבין גושאי תורה זו
างושים שחונכו על ברכי החינוך ה-
ונגלי התרבות, ובгинיהם יוצאו
בג'ת ההברדיות גוזם גמיהירות נחשך
וות הערכלים, קיומן של שכבות נחשך
ונכויות אחרות מצלחות, מביא
בגופתינו אויריות המצדיקות את איהשין
פועל ולשוני המצב החברתי.

ונכון, ישן ספְּרִיָּה ווּקְרָבָה אֶל
הצטנויות, אך אם שבערו את הספר ב-
אקטיניגים נוכח לדעת, שבדרכּ כל ה-
משמעות מושדרת שלמדו בכתבי
יוצרים טובים, רומה בגזה ע"ז צוות
ונגמוכה של בתי ספר, בשכונות הר-
אווני, איזורי פיתוח ובמוסבים צעירים.
ואז אין צורך להרבות בדברים על רמת
ההתקינות גוממי כתח' ח' בימי-
המקובל לה' לאם' ד' ח' של בימי-
באורים.

מאת יונתן עוזרי

בצד ניצור חברה במצוינותו? כיצד נאחד ונאה את
ודעות ישראל? מהו כיוון התפתחות החברה בישראל ביום?
— העמיקה בתהילך המתחולל במדינה ביום יש בה כדי
להדאי, כי הפער בין המעמדות מתרחב, וסימני מתינות
מתתגים, הלעומוד מן הצד, או יש לפעול ולכונן את
התפתחויות בכיוון הנכוון שיש בו כדי להבטיח יציבות
ושגופם חבריהם בעקביהם.

ל"ז לחודש (כלכלת), שכר לימוד, לפ' ריס ומחברות. נסיעות, חרכות ובי' דורר והוציאות שנותן). מצב זה מביא לידי כך שבני העניים, ברובם הגדו', אינם מגיעים לכוטלי בתיהם הספר התיכון והוגבאים. נמצא, איפוא' כי קיימן תחלה' של שלקצית חברה מדרשת, ובתוכה המזיאיות והנתאות. ר' ר' ואחות בני נוגר מהוות עכבה של מהותית הסולם החברתי במדינתנו.

יש בארץ דור שני ושלישי של מהוורי יכולת "ברונאים" והמראות בעיטים; וההשלות נעתה מנתן חלקם.

טוענו ואשלאח היה להשוב, שה"ז מ"נ שבסת חין בין יוצאי "המערב" לבין גאנז'א "אסיה ואפריקה" ורוחק מלהצתם' ג', והעוני גדיל בהקלם של האחרונים; א' העוני המשני, לא לא העוני היחסי; מ' אם אצל שכבות העוני עלייה רמתם נידנית, אך ככל שרמתם החזים לה, כן מתרחב והולך הפער בין הנכבד האמידים לבן מעמד מעושי יכ"ר, כי עליינו לדעת, שמשפחחה מהוסרת עצבעם לא מה שיש בה הוא הקובע,

ספסחו והטספחו, שפפיה החיבית
כוהה תחיק, ובזראה זיקה בין מעמד
הברחותי לבין מזקראה העדרי של הפליט
בחברת היישרליטה; ומצער הדבר שי-
כמו בשנים האחרונות א נשים המנסים
להטיף ולהציג תורה האומרת, כי ה-
מאנך החבוי של הפליט בישראל הוא
קשרו לאיא הינתק למזואו העדרי, ו'
כיבוי הוא לירט הפטם המצב השರיר
בכללו, אידאולוגיות זו, שמחבר "ה-
מהפכה האשכנזיות" ריכזה ופיתחה ב-
ספרה, גם שוללת את הצורך לפועו
לשינוי המצב, שכן לדעתו א נחששות
וההצלהו, כפי שהוא ביום יישוראל ה-
מזאתה של תורשה וכיו"ב ולכן אין
צורך ואין מועיל לפועל נגיד ביחסו
בעיות.

למרות שהיתה נטיה להסבירות ולהבה
שיח כי איתו "הוגה" וסבירו הינט
בבחינת יוצאי דופן, הרי מפעם לפעם
מופיעים בטויים שנות בכתוב ובעה"⁷
המעמידים כי ציינו של אותו ספר
ישורשים עכשוויים לה מכין שנות הינה
לשיעי, וודאות ברורה לכך במקتابו
של יוסף ים, מרצתמן מן האוניברסיטה
הבריטית בירושלים, שכחbor אל תושבי
גבת עיריהם בפחוודור ירושלים וכן
בגבעת עיריהם בפחוודור ירושלים וכן
שלאן ואך מעמד הועלם איבר נקי מasma
שנורם הפלר הויה? מאן בטוויי ח'
שנורם המשפחתי מוסדרות ההסתדר-
תת נוגר בשנים האחרונות פער גודל
ז' מקבל שכל גובה לבן מקבלי שכר
איפלו אלה המלאים תפקידיים
כך כירויים במוסדותיה של ההסתדרות
בצאנן אצלם בזאת האחרון השאנטיה ו'
לדמת חיים גבורה ולמעמד
בשולם הדרגות הגבורה. ו'

בנוסף לארון התהילה, עשוין הבדת רם בסכבות פעולמים; ולרבה הצער ראי' החסידות ר' ברוך הירוויז והאגודות של מה שליטים נסעה אמר ורוואים בה התפתחות שאין מונס מונגה. אף נוצרו חיציקס קוטביים הנגנובנה האסתרותית ויש מעמד עליון, המכנד בנים ומעד תחנון של פועלמים כסוטם מלאי הפקידים נמכרים וגוטלי נסבינה, שכברים. לפי הדירוג והSIGNAGE הולג ונמר.

ונכון מושבכם אל-אַנְשִׁי מִצְרָיִם אֶת-מִצְרָיִם, אין אשני מושבכם אלא חזרה אֶל-אֶזְרָחֵל, חזרת כל דוחן יונימלי גְּדוֹלָה וְגְדוֹלָה. אין הדעת סובבת צְבִירוֹ חסר חורבות פְּאַסְיָה יִשְׁלָׁשֶׁת אֲבוֹרוֹאִים, הוֹאֵל וְהַרְמָחִת לְכַסֵּחַ אֶל-אָהָרֹן אֶפְסִית, השׂקחתי בתביעה נִימְנִילָה פְּלִיצָה עַל יְדֵי אֲבָנִים (על מִכְנָנוֹת שְׁבָרָה בְּשִׁבְטֵי תְּרוּם הַמּוֹשָׁב, י"ע), בשיעור שְׁתִי אָגָר רוחת. לכוכבך ייחד אין בעניין ערף של ייחור מסכום זה. אַבְקָשָׁכָם יְהִבְיאָה ל' יִדְיעַת אָנְשִׁי גְּבֻעָת יְעָרִים וּתוֹךְ מְכַתֵּב זה".
יוסוף ים "משכיל" החתיר ברב הוא יליד הארץ, כעדותנו הוא, ולא מעת מאבחן הינו יש לזוקף לזכות מושבי הספרה תללו המוגנים עליו בעת חתבו דברי שיטנה. והחוויות שנאה זו אל חלקם עזם שואמת טינוניה ועוצמה מ-מן מקורות אירופיים ידועים, סופת שהיא פוגה בכלל נגד היהודות, כי עצם הדבר שעניינה והשתנה מנגנותיה להדרות, ולאחר שבאו ה'הוגים' להניחה את הריבית מההנאות וההנאות הדריביות, לחייאת מר' בנו של מושבם של מעוניין יכולת בסיסים א' בנו של הספר הירושי וכונסים למוגל ה' נזירה והעבורה ונושאים בעול המסים, טמי הסתמודר וכו', פוזמות ואות ובגי האמידים א' נזים עובדים, משפטים למלומדיהם מהתמלות א' קבוצות גדורות, שהמדינה מעניקה כתבי ספר מיכוגים וגבוהים. הם פטר מיטם מושלת עלהיהם דאתם הילמורים, נ' פזיד מושבה להם פטר של יונתן, לעומתם בני העוניים, הללו נאל' בס' להפטיק את לימודיהם מחמתם קבוצים לכללים במשפטה, תנאי ד'יר' מפלחים על הקנות עירומים עוז, גם א'ר' יש אח'ן קטע משפחות אלה, מיטם מושבם כאללו מזוהה א'נו מסוגל עמד בהזאות שכר לימוד על יסורי מפלחים מהותם לפחות 60 עד 80 ל' ל-'

חיקת בין השבטים לשודות של ימינו

זו בעיקר תנועה מן היהדות החוצה. הבדלים אלה בגורל יהדות המורה רות יהדות המערב הם המסבירים את דמיון רות מחלת הגאות או העדרות, מחלת שצמחה ע"י שלב של אורה וחוי מיעוד של יהודים יירופא עם תנאי היהודים והחאים באירופה, נתייחסה לאקלים קבוצה זו בלבד, והואיל והיהודי היה אירופי בהונגריה עוזב היה גם אורה החזים היהודי ועוזב לאורה חוויה הנגעה להולבן, ועצם העובדה שאירחה זו בין הנזרנים מעדת, כי כהלה זו מחלת תורשתית מוחלטת, שכן מנגנון היה שהמוני המתנזרים בדורותיהם לא יעברו מחלת זו גם בנות התנזרים! אלה שבוצבם את אורה היהים היהודים הם נשתרחרו גם מן הרקע להפצת המחלת

לעומת זאת אורח החיים הדומה ואנו
מנגנים המאלות המשוחפים לא במען
לייהודים ולעמם המוראה מנעו את התהפה
חוות מחלות מיוחדות ובלביעות בקרוב
יהודי המוזה. אורח החיים הדומה
הקלברג הצעיר עם יהודי המוראה
גויים אשר סביבותיהם הם אשר היביאו
גם לשיתוף במחלות.

גם בטיעוניו התייחסוים נכשל, לנויות דעתנו, ד"ר גורן המכבר, ודוקטור טענוטויו הן השולחות את מסקנותיו:
א. אם אכן הון הבדלים גזעיים כה
ולגוניים, כפי שטן ווילס, בין
ישראל ובמי קדם, קשת להלן שחדרכו
לא היה מוצא את ביטויו במקורותינו
הקדומים.

ב. המקורות מזכירים רק על הבדליים בדיאלקטים ובמבטא, וכן בכך עודו אוניות. מיספקת להבדלים אוניות, ורק שנוויו כיוון, ודר' רישאל שארך בירשטיין למלמד. ישנותם הבדלים ויאלקטיפיטי בין תושביהם לבין הערים העבריים לבין שכנותם נגדי עולם הגרים במקומות קרובות מוקום; וחופשיהם זו היא צורתיות ואופיינית מואר למדובר העולמי. מבלתי שמנובלה היא לא ארץ הארץ העולמי. מדבר שוני גזעי מתוך אוטומטי סנסציה

ג. אין לזלול בנסיבות השמרות ביד
ונרודות שונות בדבר השתייכותם ה
שבטית, אם כי אין גם להציגם ב
היארונות.

ד. קשה לקבל את הסבריו של מלומד, כי גם הגולות של בני המשמלוות העבריות בידיו אשור וובב לא חדרו את המגעים, וכי גם בלבו נמשך היפיזר; ואום אמרם חובב המלומד הנכבד את החנין, נבון לו לודעות מדברי הנכיה ייחוקאל' אש היה כהן ממילכת יהודה ונתגאה בגולת בבל:

“וְהִי בָשָׂנָה הַשְׁבִיעִית בְחֶמֶשׁ” בעשׂות
קָרְבָן בָּאוֹ אֲנָשִׁים מִזְנֵי שְׂרָאֵל זְדֻרָן
אֶת ה' וְשָׁבוּ לְפָנָיו, (יחזקאל כ. 1).
ואף דברי החזון ונבואותיו מוגנים
אל יְהוָה וַיְשָׁאַל אֶחָד, כִי נִשְׁבַּר
הַבְּחִזּוֹת המדייניות שְׁהַפְּרִידוּ בֵין
נוֹרָם קָדוֹם עַתָּה:

הנה היא ילקח את עץ יוסף אש
ביד אפריס ושבטי שראג' חבורו ונחתם
אותם עליין את עץ יהודה ונחתם יושע
אחד והוא אוחד בדיו"ר, שם ל"ז'(19).
ה- ר' ריבנן מבני שרת השבטים.
בעיר שלומי אמוניות שביהם, נסתה מכם
אל בני יהודה וביניהם עד כדי אבנין
המכורות השבטיות. גולי ישראל ביבן
אצ"ר סייעו לרבות בהקמת המרכז
בבבל והפיקתו ללב הלחמות.
יהודי שרת השבטים אשר נותרו
שרידים ושבטה הצלטרו בתחום ההשעפון
גלויל ובשכלה הצלטרו בתחום ההשעפון
של ירושלים ונתערבו בבני יהוד
למרות שתהשלטן הזור נמשך זמן רב
בימי בית שני, הרי הדת והתקופה
טוות ונוגעת התישבות נרחבת מכיוון
יהודה לכל העברים (ודוגמת עביה ו
מורחה) ואין כל סיבה לגינוי שדוק
לגליל לא פנה התשיבות יהודו
עם זאת ניחן להסכים שבגליל שם
אולוליטה יהודית שעיקרה מזאג'ה

מאת טוביה סולמי

בגלוון "ידיעות אחרונות" מיום ו' כ"ח בניסן תשכ"ה (30.4.65), נתפרסמה רשימתו של מר מנחים בראש תחת הכותרת "היש קשר בין עדות המזרח — לעשרות השבטים?". רשימה זו הייתה למעשה סקירה נלהבת על מחקר שנערך ע"י ד"ר גרון מירושלמי, אשר ניסה להגיע לפואוי, מסקנות מרחיקות לכת בדבר מוצאים של היהודים בימיינו.

עם מר מנחם ברש מ-“הידיעות אהרכונוט” על “המיציאות” בקריאות קרב, כדי ל’ בשעה ולחגנות את קוראיו החביבים בהאתה החדשנה וזוקקן קומתם של אוזרים מהם, כי הנה סוף סוף הוכחה הצדע הישראלי, כי האשכנזים יהודים טהורים הם ב”ה”, ואילו הפסדים הירונימוס מעשרין השבטים הם וודע לו וק תנא דטסייע; ולכן נסקרו קודם אמר יוננו היסטוריים.

כשרובם רוחנית ורוחית והקוורים יתנווהו.
אך זה היה סגנון,
איינו בקאים לא בגנטיקה ולא ב-
הורם הגזע (ואיננו נלהבים להעמיך
בזה), אך שמענו פעם בברית', כי ל-
אורח החיים, למקלים, לזרק הטהרה
וכיו"ב ישנה השפעה יישירה על הר-
בייאות. ושמענו כי היהודים בגלות
וניצול מוגפות וחולמים ריבים בעוד
שכניהם לא ניצלו; אם כך איננו מביר-
נים מודע אורח חיים, מאכלים ולוי"ב
בצורת הנזאי אלים ונראי חיים אידך
פיזיס אין ביכולתו להביא להתקפות
מהלה הבלתי ניתן לקבוצת המוחת ב-
אתם תנאים? המעניין הוא שדר' ר-
גורון מציין כי בישראל רשותים 26
מקרי גושה וכולם אשכנזים. מפליא,
אשר איש מדע וגש לפניו מסקנות תור-
שתיות לגבי מילויו וזאת בהסתמך
על תוכנה המדינית. אם אמנם קיימת
היא, להלעיק של אהנו מאותו ציבור.
נסכמה כה חללית וככה יומנת
בוחיקפה.

הנפוץ לגויים את מעדן גאנקיה ב-
פרק זה נשלט עלון חווין וויאת
א. ד"ר עזמו מודה כי עדין
לא הצליה אותו מעד להבini את שורשי
המחללה וסיבותיה.

ב. אם אמג'ן היהודי אשכנזי יירשו
מחלה זו מאובטחים הקדמוניים, הרי
אבותיהם רשות מאובטחים המשותפים
לשביט ישראל האחריתם, וממצא שהאי
התה צרכיה לנווג' גם את כל שבטי
העברים בכללם. מסקנה זו תידקה ורק
אם יסכים המלומד הנכבד, כי מחלה זו
הפייעת אצל בוגרים יהודים מסוימת
בלבד עקב תנאי היהיה המהיר לה-
תחלמתה של אותה מחלת, והואיל ואין
בקורות היהודים בסיס לשבטי יהודים
היא היהת אופיינית לשבטי יהודים
הנפוץ לגויים את מעדן גאנקיה ב-
פרק זה נשלט עלון חווין וויאת
א. ד"ר עזמו מודה כי עדין
לא הצליה אותו מעד להבini את שורשי
המחללה וסיבותיה.

ב. אם אמג'ן היהודי אשכנזי יירשו
מחלה זו מאובטחים הקדמוניים, הרי
אבותיהם רשות מאובטחים המשותפים
לשביט ישראל האחריתם, וממצא שהאי
התה צרכיה לנווג' גם את כל שבטי
העברים בכללם. מסקנה זו תידקה ורק
אם יסכים המלומד הנכבד,
להוביל כי בני עדות המזרח הם זאכאי
שרשתם השבטים והאות השוכן לטען, כי
הם החערבו הרבה בגוויות אשר סביר
בתהוםם בגל התונגים הנוחות, בפוך
האשכנזים שמרו יותר על "טהרות"
הגעית, כי לא נתערבו הרבה.
את הזחף, שיפוים במלווד הנכבד,

בונומן בלבד, אין כל סיבה להפסיק את
קביעות המלומד, כי ראייה דוקה בימי
לדם.

ג. בתולדות ישראל מלמדים כי אורה
התהרים והכשרות "הפלוי" לסתובה את
היהודים והצלו אותם ממנiptה ש-
פניהם בשכניהם הגויים, ונהן זה כה
בלתי הגזני וכלה. בלתי מצייתו, ש-
ארוח היטס ונאנט מיהודים אלה על
רקע של תנאים אקלים והרים ארזרויס
"הפלוי" לרעה לעטם, אם גם רחוקות,
אם היהודים יוביאו להתחפה מחלות
המיוחדות להם בלבד.

ד. חקר תולדות ישראל מלמד אותנו
כי היהודים באירופה סבלו מואוד מתר-
פעות של פרעות, שמדות ואונס, ומצד-
שני היו גם חופשיות רבות של התגנירות
אם בתקופה הקדומה ואם בימי הנצרות;
והדבר כה ידוע شأنיו זורק לפטרו.
לעומת זאת, לפי הדרות המלומד,
נהנחה יהדות המזרח מצייבות ובוחן
יחסית, ומעמתו הן חופשיות פרעות,
שמדות ואונס. הדרות בקד היא הרבה
במיוחד לגבי תקופה האיאלאם, כי לפי
דינן האיסלאם יzion המתגיר למות,
ולכן אם היהת תנוועה בין הדורות היהת

לחשוף את האמת על כל כזאת של היהודים במונוגריה, יש לנו ראה לפניו ב-
אחר עליוני זמן לא רב מוטע בראש
זהו לו "כליכם" המדועים לתוביתם את
טענותינו. אך הייבטים אלו להיות חמימים
יותר ולהאזרין, כי החוקר הנכבד גילה
במקורה את האמת בפערתו בעית
שחקר את בעיות התרבות בעמנו.

במהלכו הגיעו הגיש המלומד הנכבד ל-
מקנון, כי ישנן מספר מחולת האור
פינייתו במיוחד לבני דעת פסיפיופת.
בין מחלות אלו ישנה מחלוקת הגושא-
אשר מתגלה כי היה פוגעת רק באשי-
בננים ונינה לא אצל בני עדות אחרות,
ולא אצל העמים האירופיים בתוכם היו
அறிஞர் האשכנזים, והואיל והמחלה היא
הרטתית, הרוי בכך, לדעת החוקר,
עדות כי האשכנזים ירשו מחלה זו
פאבות אבותיהם בארץ ישראל, שכן
מחלה זו אינה כלל האירופים ה-
נוצריים; ובדבר זהות אבותיהם והר-
כבר, "הוכח" כי בני יהודה ובנימין,
וזה וזרועו של ד"ר גראן על רגלי אהם
והואיל והיא מאלפת מואוד וססיית
להסבירת המיציאות המצעירות שהסביר ה-
שולן את הזורך בתיקון והבתנצלות,

יש לומר את האמת, אך קריית אמת
רשימה צועזה רבים מתנו, לאו ודוק
בשל הדעות המבוועות בה, שכן שמענו
אותן מפי אנשים אחרים שלא נצטידו
בסבלנות כדי להציג את המחבר
ההמוני בדבר מבנה הגעוי של אוכלה
סיטה היהודית של ישראל כולם. העוזו
עליה בגורלנו נבע יותר מן האורני
השמחה לאיד בה מנופך אותו עתנאי
כਮוזא מזיאה יקרת ערך ודי בצעיטה
קללה להבהיר כוננו:

"אללה שוחבנן טליהס כי דם זדר
זרום בעורקייהם והם נטמעו במשך
דורות בין הגאים... נפצעים ונשרים;
ואילו הגדנסן השחזר נזקם כ'יהו'
ידי טהוריים" גלא שמא של תערובת
זרה יוצרכו אויל לפקוף במקצת באחוט
הכגניזם מוענערת של ייטסן... שבם
קשה להפריד את המוץ מן התהובן, את
הפסולות מון הגרשנינס הבראים..."

הלהיטות המロבה והחשודה של מר מנשטיין בראש הבהירה לנו כי אם אנטון ברצונו להבין מה תורתו של ז'ר גזון, עליינו פתרנות אל המקור ועדי' כן' לחזילנו כפראנסתו של העונאי הנלהב. גאנזון איפוא, אל כתוב העת "בית מקרא" היוצר לאור ע"י החברת לחקר המקרא בישראל, ובגללן כ"ג-כ"ד, אדר ב', תשכ"ה מצאנו את מבוקשנו.

ד"ר יי' גור, רופא וחוקר מביה"ה האוניברסיטאי של הרדה ומכיה"ס ל' לרפואה בהירושלמי. הקדים רבת מומנו להחקיר מחלת הגושה והתקין התנ"ך אהדר, ובזמנו כתב את ההדורו ומסקנותיו בשני החומר אלח' כח' את מאמריו על נושא „חפוצות מחלת גושה והшибורה? – תולדות ישראלי בשטויות“. המאמר עצמו בנו הפליא מבחינה מהברית וסוגיותן אך עזינו לרשותנו מטעם מד' אין אלא נסיכון לאנו את המחקר שעמם אין כאן כל זורק להוכחה או ומהשנה, כדי להוכיח השערתו או סברתיה הזרקה הולכת לדעת החוקר להוכחה, ביחס שכבר העלה קודሞת הסתכמתם על אינטואיציה ולא על מחקר מדעי. אמרת, כי זה אמר מעניין מאוד ב' היזמות שלילוב מוגלח של מינימולוגיה עם מחקר עממי, ואין כלל זורק בהשלמה קדמאותית כדי לעמץ מלכתחילה על העובדה שהזרקה בין התירואיד והתנתן היא תרופה ממשkontה הניה רופת מדי. ו' בכלליא מאד שבסמה כה מכובדת ורציני כ„בית מקרא“ נכסלה בהבאת חומר שאינו עמד במבחן היגיון ר' העובדות היסטוריות. וגם הסתיגות מערכות אותן כתביות נכבדות והולכת ונית כ„בית מקרא“ נכסלה בהבאת ריאויות מוסריות להפצת דיעונות שנראאה בלבב, עדין אינה פוטרת אותה מאט בעיליל כי לא האמת ולא המחקר המדעי

אם לסקם את תורתו של ד"ר גרון הנכבד לאלה הערות ביניים, הריה':
בנוסף לכאן בין יעדות המורה והספרדים
איינט הבדלים חדשים שצאו על רקע
הגבשיבות ההיסטוריות במאוחת האחרונות
או אף בגולות הארץונה. אבל שרשיהם
ונזוציהם עוד בהיבטים השבטיים בימי
קדם; כי לדעת החוקר, נימן להלכה
שבעוד האשכנזים הם צאצאי שבט
יהודה ובגמני וטהורים חמייט מתי-
ערובות גזירות. הרי בני עדות המורה
הם צאצאיהם של עשרת השבטים ש-
קלטו חורף נדידתם, ואולי עוד ב-
שבתם בארץ. יסודות אנטינום ורים
במהוד רבה יהייט.
את התאריהה שלו מנסה ד"ר גרון
להוכיח בשני אפיקי מחקר או הרהורי:
המחקר הגנטי (התורשתי) והמחקר ה-
היסטורי. מעוניין, אך נסויון של המלומד
זהכבד להוכיח סברתו מתחום הגנטיקה
מתוחוו לו בבירור כתוליו מזריו והוא
נוןקוק בטופו של דבר להפעיל
בבוגותו בחקר המקרא ע"י טעונים
שונאים מן ההיסטוריית, והגנטיקה נשארת

כנס פעילים אבני עדות הארץ

מאת יוסף דחוח

האוירה הנעימה ומஹוננות החברים –
דיוון בעיות העליה והקליטה.
מר דובדבני העיר, כי כמיהתם של
יהודוי ארצות המזקקה לאציגו ביזמתם מ-
מנועים משתיחים ובפיה לגאליה ממש
דורות. חדש עצמאות ישראל להליכות
את דמיונים ובוחנו, כי יש כאן את הגשש
מוח חזון ונביאי ישראל. בשיאו עמהם
רוזאה אהת מילך דמיות מלכות יש-
ראל הקדومة. בחורי ישראל dredו אל
משמעותיהם המורחיקים וambreודדים
הביאו בחשכת הליל אל רוחותיהם הר-

בגיאז'יק, קיון זכירה, נסימ כהן, שלמה מדליה, הרב חצירה וממיין לושאן: דותי אברהם, זכריה עמראנין, גדליה נג'ה, יוסוף וברוך דודז'בנין.

זרדים והמעופשים והכינוס למסע בדריך לא דרך. ומחרוך אמונת, זדרו הילו את מטעם הדל וקשייה, זדרו למסע האולה מוך ירידעה ומוכנים צאו למסע השוכנות החטויות. בಥווים ברוחה של השוכנות הצעירות. והשאורים נותרם אהילים ישפלו". והשאורים נותרם אהילים בצער וממתינים לכהן שליחי הגאותה בשוניות. עתים יד השולטן אשיגותם ובשלמות — גאותה באח לאין. ריביט בסבב ועינויים היו מנת הלקם, אך הם בשלמות — גאותה באח לאין. ריביט בסבב ומפטשו ווונגה אך הדלה בזאת רק להזק את הבתוחן בגאותה.

ילויי גבריה אלה ושאיפתם האיתנה של היהודים גלאו הבלתי הביאו משלוחם לרשותם והסכמה בדרבר הסדרים שיביתו עליה ויזיהה שקטם. אז באה ההחלה של השוכנות שלא להוותיר אף גער ווקם. בכל אותם מקומות נידחים וחושבים. החילך דומה ירע גם בראשות אירר פיוition אחורות. יהודים באו בהמוניים ר' גרשמו לעליה אף ביימי קוז'ו ובלבד שלא להוותיר עוד בוגלה. גוריי גבורה בגבולות ישראל ובדריכים אל ישראלי ממקור אחד נבעו, סיים מר דונובני והם המדיירים את כבודה של חברה יהודית. ולבסוף נתקבב בלבם של יהודים צדוקים, שפכו כבשון ורשותם לא נזק. ולבסוף נתקבב בלבם של יהודים צדוקים, שפכו כבשון ורשותם לא נזק.

ב端正ותו של י"ר נשייתו המגבית. ד"ר להמן, י"ר נשייתו המגבית, כי הפעלים יחולצו לפועלו ל' והקלת החקלאות באוצריהם ארגוניהם וועי' גיטס פעילים וסוציאט. הוא הדגיש כי כל אורח במדינה צריך לחוש חובה לעזר ולסייע בעליה ובקליטה. יש לנצל כל הזרמת הפלגות יהודים מן הגולא לשיסראל, קרא מר ארכנטוקן, המנהל הכללי של קרן היסוד, וועל תושבי ישיסראל להתגיים לסיע ל' עלה ולקליטה כשם שיחדות הוללה ערשות זאת. והוא העיר כי לא היה טעם להחוידיר בסנס זה כנס של פעילי העדות שכון כולבו יהודים, אם כי בכך שרצו כי הפעלים המשיעים בקיימה היו מזוהה בקובזה, המילרים את המנטליות של העולים ואמת מהנגידים. את היומיים והמשתchaftים ברך הרובachiיה, שהדגיש שחיובות מצות ישוב הארץ להלכה ולמעשה אחד.

מעשה רב ששתה הנהלת המגבית
המואחדת כאשר כינסה את פעיליה
לדיון בעיות יישובי הספר המיושב
בבמס ע"י בני העליה החדשנית מיזא"
אסלאם-אפריקה. בכנס שנערך בבית
העתונאים ע"ש נחום סוקולוב בת"א
השתתפו אישים רבים וביניהם הרבי
חצירה מרמלת ואנשי הנהלת ה-
מגבית. את המפגש הנהוח וORGAN
כבר זכרו קלון.

עבודת האדים אשר הניתה לה בוגן עדן. בענייני הבארון מנסה גראתה תמיד בית הכהנות לאחלה מה מבריקת. משירה זו של שמש הייתה סיבת ל- מההסרים בין יהודיה רצאי ובין הבארון מנשנש. השמשות, הקרויה לתורה וביתם הנדרות נגרמו לו לחקור את הגברים וללבקר בתיהם: שמשות אותן באירועים ולידיו מישיכת חז וחסד והענקת מטבחו וועליאר מתנות. החביבים ייחודי מקרים שליהם שפה לריבת ואוחביהם הם לה המשמש במתתקה. איש בגונע בעל רגל רגש מושפע, גם עלי הדס לא יהסרו בה בשיטים, וכייה וריחה יפה היה ניגש לה ולבראה בשמן ומכלב כל אחד בברכת מני טשבי בשם, והוא עונה אמר אהדרה. המתכונב מריה, נזונה ואומר לפניו: "עוובי נפשי לפנוהיכי כי ה' גמל עלייכי".
bijwoch רצאי לא נהגו עשירי העיר דיין שם, אף כי לא היה אדרון לעצמו. בקבוקתנו ובמושו ונגןתו בשמרת ברק הכנotta, פעלנו בלובט בעולותם. שיש מהם אשר הומן חנוך גם עשור וגם הדרראת שם. הלו הוו היינזיגים לירשותם אהרים, והתקשו עם יהודה רצאי, שיבוא שעה ביום לבריתם למלך את בנים לקרא פזוק ולהתפלל תפלה כבוניהם אהרים, והתקשו עם יהודה רצאי, שיבוא שעה ביום לבריתם למלך

וישודר מזרים חביבה עליהם נניית
האָבִרְבָּן, וברוחו של אב הרים, בלבו
האָבִרְבָּן, וברוחו של אב הרים, בלבו

זהודה רצאבי, שעליו סובכת הרשימות
הבהא, והז דמות הירנית מעניינית מ-
בני הדור הקודם. איש צנעא שנדר בונופת,
טצרים, התאקלם בה והחלה בונופת.
אשושה רוחה הדרתית, בינוי ובוגותו נתן
הנכו בברוח טופר ברוח האשכה החדשנה,
וזהדי המפעחה והביטה לבשו גון מודרני,
גבז מן המאכלים הגימיניסים שלג' בנקא
יכול היה לפרק שכם. בכוח תורתן,
עמלוחין האישיות והסתגלותו למונגי
המקומן והליכות הברירות, נבחר לשמש
הוא ובנו בקבית המכון השם הבהיר
משנה באלאנסונדריה. הוא שירת בקדושים
אל רך את הציבור היהודי באלאנסונדריה
בשנת תרל"ח והוציא ג'או, בדפוס פרג חיט
מואר"ר לר' יצ' יחו אבוחב ספר נזוץ
ופופולרי פאר ביהדותיתם, שהקרהה
בו בשבת ומועד ונשלהבה בתפילה שח'ר
רי. בשנת תרנ"ה הדפיס באוטו בית'
דפוס את "ראשי בפסים" לר' דוד
מודחר, באור' ג'ורה דעה". הו,
אפוא, שנואלי הספר העברי ואחד
הדפוסים הראשוניים שהעלו על מכבי
הדורס יזכיר תיימני.

בחגדה לא "מנורת המאור" מעד מלוי
המדפס שהוא עוז את ביתו ונחלתו,
עלר אחותים ימיטס והזיל דוב' מכסינו
כדי לחודפס את הספר, לר' ליוקץ חייאתו
בעריתימן השותים בזמן את דבריו".
יש מקום להניח שהגרות רצאי למדרים יסודה
ועיקרה בחדפסת "מנורת המאור". ס-
חוusr בתידפוס בתימן יצא לאלאנסון"
דריה להדפיס את הספר, וכשהצילה
ונגלייט במקומן נשא לו אשה והויל

כט טימן שנשתל

הזהר מזכיר את הקשיים בין יישובי הספר ללבין יישובי האגנדים. יישובי הספר מתלבטים בברבויות בטחון והגנה נסוך על בעירם. הדרישה להברת התרבות והכלכלה מהוות החרובות לארגן מנגה שתפקידו להקלת מכrcזקתם ותשיעי לפתרון בעיותיהם ר' רבאות תפנעם מהם את הרגשות המביבה של היוזם מבודדים ולפניהם לנפשם. שבטי הספר מן הבידורות והקפאון בהם השיקעו. השיבות עדוד כוח הוא רבה בהשראתו אירית בטחון בקרב שומרי קווומות גבולותינו.

הנואם השני, מר ברוך דובדבני, מנהל המחלקה הקליטה את רגשותיו בחומרת היבירית. נס

שלאל יאבד לבטלה. בהליךה השתחם
בכל אורך רגלו וובל זריזות תנוועו
צערין, בין בבית בין ברחוות, בין בדי^ר
בור בין בעשיט. הקים לעצמו במשדרו
הנסת ארון אשר בו כל מפשיריו
ולפודש: טלית, פילין, מוזות ויזיצות.
מס ספרי חומש ותפלות לחתמים ותלעע^ת
וגם שקי מנטנים מעפר מערת
האמכפללה. סיידור זה הק על העשירים
ונזנאים להתפלל למזוא כל מבוקש
בלגעה.

(המשך בגליון הבא)

הוילוי מצרים החביבה עליהם קנית
בפזרות, ושמיר בית האכנתה רואים בכל
ששימים לאלו יילקו בוניהם את חברו
לשנים; זה עומד בצד שמאל וכפלו: פחית
ההחייל עשרם פיסטר! העומד בצד שמאל
מי שחוא ומשב ארבעם.
מחורשות בעלי צד מין ומינץ וזה ואמר
הנושאים יד זו מעוררת גם אם
ששיטים: בבדיחות דעת של
עשרהם: אך לפעמים גם
בבדרך המרגשת הנופכת להתרחות,
תליי במצב.

בכש השבורה נשאר סתום וה שומר לאוצר, השגה ונכנס סתום זה: הוצאות סתום זה, וולק לפזר סתום זה; הנה הנטה הסתום העוזר באוצר. ישיבתו של משה רצאי באלכסון רטוריה, ארץ הסיוויריות המצריות היודעות ששניהם הפטוב בכל העולם, ובית החירותם לסתוריות של הליד מללה העופף מועד זהו לימייה הקשר בין השנים. טריזות נסיבות הנו בשלוחות מען, ורילוי ממן הנו ושלוחות צד אלכלנדנדרייה. רוגלים המציגים לטעם כבבפל הפקה התינוקי מטעם גן עדן. מבראות הא לבראה בלבד את מבקרו בדור אחד פראט. ולשם פראט הין משליחת ששלוחת מעדן הצלות. מיתנות מעתונם התייחסות שרשראת החימנני, ומיטה חלקון נורויזוים ואקבבל המורור בינו יפה. שהחכג משה לאלאיריו של עמק הגוליות היה לבעל רגניות מזרחות ו- בעל ליטון הדה. לזריז החם על זמנו

טו ארכותב. (*)

שירת ישראל בחיתנו

הנושא המשיחי (א)

תרגומים

לא אחותך כסתך,
לא רצח חון יקר,
רונצני את צאניך
הנפוך על כל חור.

ב

שיר האבל מובהק השם בתקופת הורדן
השיר, "יא מרוחבא" של מוש"ר סאלם
ביר יוסוף חהן. שיר זה גם הוא נושא
בכתב יד העתיק, בתוש אבחנה דק
וראי לשבה, מצין למשל את "בראך
תבמס" בתורה, "עלא גות" אוילו את
השר שלפנינו מגדיר כ"גנאוב" תחשו
בזה. ואכן שיר זה יכול להיות שוכב מופת
כלב אותם שיריו הקובל האמצעיים ל-

מכביר בשירה התימנית.
בכל ארלו ורחבו של השיר הזה ש-
הוא גדול כמעט פי שניים מ"יא מרוחבא
אלים", אין לפחות אחד בטוי אחד, אף
לא דמיוני אחד שאינון החומרה בחור
תהו האישיש של המשורר. הוא מתאר
את כל אברי המשיח כפי שתיאר קרא
דמא, אבל במלים משלו ובידיו
החזובים מהΖב ומהפשי החדושים
עד כדי גזומה — יכולות למזוודה כאן
את המקוריות האמתיות, את ההוד ה-
פיזי המוחלט. כשהוא משולב שיוב
מוחלט בכוחות הרוחניים שקדמו לו.
המשורר מקדש בו את יוצרה ש-
מנגה שאב את השוראתו ועל ידי כן
הוא יצרתו הוא.
שיר זה נכתבות עלי המשורר בהיותו
עלם כבן י"ח. הוא נפטר לפניו נ"ה
שורה וו שלפנינו כתובות בעצמת כת
אשר לא תמותא.

מושומן המהונן פותח בדברי ברכה
ושלום כלפי המשיח הנוגדים מיד ל-

"יא מרוחבא אלים
ויא סייד אלחיסאן

מרחוב במרחוב
מעא פרץ אלסלאם,
טלילת הgoriy
ווגופי אמתחאו.
חווב בלאני
ואטעמנני אלסקאם."

תרגם
ocabord hymn
היא אדון הנעימות.

הידד והידד
בקו כל השלוות.
הארכת את נדי
ווה גופי נטהון
אהבתך כלתני
ודותת הלעתינו.

معنىין הוא דמיון של המשיח גם לאריך
ונם לינזון בעית ובעוניה אהות:

"באללה يا ד'א
אלאסיד يا בהרגאן,
רוידא, רוידא
ויא גאנ אלסלאם."

תרגם
באלקים הי אתה
האריך המפועם.

לאט לאט נא
הו ניצן הנעום.

האיילה ("אלג'ילה"), שהיא בנטת יש
ראל המדוברת בפיו של משורנו,
"מעיה" לאמיר בפני הארי המשיח
דברים שיש בהם נימה חריה של היפקי
נות וטרינה:

"מא אחד מתליך
תרכני פי אלגראם."
(המשן בעמ' 7)

מאת רצון הלוי

משורנו פותח שירו על ברק שעורר
אותו מרידמותו:
"ברק Tabsum
מעא אלקללה ותאר
נבה להחס
ועליל ואלכמאל."

תרגם
ברק הבבב וגוג
בקו צפון ווזה
עורר את רגשתי
ושכלו והגותי.

המשורר, בדומה למשורר "יא מר-
הבא אליטום", משתמש בשילוח לשם
ליקוט מגע המשיח. הוא מפיתיע
אתונו ברוחב אופק, כי הנה הוא
פוק עיי' שליחו את אחוי אשר בגדר,
בליטה ובפלוי (פאל):
"קום יא רסולי
ושד פי ארתחאל
לארץ' בגדר
וילטה ואלפיאל".

תרגם
קום נא שליחי
וסע מיד חיש קל
לארץ' בגדר
וילטה עד פאל.
משורנו שם בפי השלחן דברי קילוט
ושבח כלפי המשיח, אשר עדנת אין
קץ נסוכה עלייה:
"תקלי באלה
פאבדי יא הלאל
יא נגמ שאקח
מעא רוס אלג'באלא."

תרגם
באלקים —-caה תאמר
הופע נא הסתר,
הכוכב הסמור
ברום תרעופות ההר.
המשיח בשיר זה מצ庭ין בחנוונות
נפש עוזות ומפעיתו. כשהוא נדרש
לדרדר ולעוגות" (כביר ווגוב), הוא
ונגה.

אני מוקיד
בקידן מותסר
תובו לאלה
וח'ג'ן יוגתפאר
וזalg'ית מנהל
כלג'ת אלבצ'ר."

תרגם
כ' הנגני כבול
בכבל מצוק צר,
שובו אלי אל
והחטא יערבר
וממנו הפהות
כמו הרף הראות.

משיח זה איננו מנהל מלוחמי
בכחותו גשימיים אלא, בסוד אלחו"ר
(פ' סר רהה"). הוא גורם לך' ש-
כשהוא אוסף את עצמו בעצם; לבסוף,
לפניו כל מין דורגות, אומר המשיח
דברים רבי ממשמות והודרים מופנים
בנעימות אהידות. הוא זהה מבחינה
פתחתו ומיצתתו לאותם שיריו
חוות גודלים תוכנו לאותם שיריו
בזוק. השרים הללו ברכות נחחים
על מיר' אבא שלם אלשבי, אהידם
ע"י מיר' יוסף בר' ר' ישראל משה
ותשארא ע"י משוררים שונים.

א

המודעה המשיחית, כפי שנותגבשה
בהר מרים ישראל על ידי נביאי ישראל
וחכמי, קשורה קשרו של שרשי קדום אל
עצמם הבהיר עצבה. מאותית התקופה
האנושית נבנו החיים נך שהאותם, כפרט
וככל, נמצאו במקבץ של ברוב שמותיו ר-
תاري מוגדר כצד, כמשמעותו וכיוון.
קשה הם החיים, למעשה לא יתכו-
חוים בלי חביביאלה. הקב"ה ברוב שמותיו ר-
תاري מוגדר כצד, כמשמעותו וכיוון.
היבנו זו"ל, ולעתה נחכו נקבעם
את גמ של המשיח כאחד מהמשתה ה-
דברים שנבראו לפני בריאת העולם
הבא אליטום, משמש בשילוח לשם
ליקוט מגע המשיח. הוא מפיתיע
עומת פגעי האדים באדם
בראשו הוא אהד משוני דברים, או
פוגע או נפצע. איך אמר חז"ה כי
שנצטווה לחזור את הרע במיטו;
"נפלה נא ביד ה' כי רבים רחמים ובוד-
אדם אל אפה".

אומת העולם לא אבו לקבל תורת ה-
כפי שהיא נמצאת בידונה אבל את ה-
תדרעה המשיחית שתי החותות נ-
כלבו! הן עמו עלייה. שתי החותות נ-
גדולות בעולם (הנזרות והאסלם) נבנו
על בסיס של טעון משווים, ואך נ-
תלהת תודעה זו על ים, החווון הד'
גנוא האדריך — איך נחל בידיהם
והפרק למלחת מזובלת שאן ללבתו
בבין שטי' לערב. ובין חכלת לבון...
בכח מלאיה זו הם אמנים השתלטו על
רובי של עלים. בונו על קנה רצוץ צפוי
בכל ים לאבדון אטומי אשר אין ל-
שער היקטו; בדרכו כפי שהאגירנו מיר'
ח'יא בר' סעדיה (חזק) בשיריו המשיר
חי הנשגב, ארק תב�ם (ברק החבב
ווח), שבו הוא אומר לשליחו:
"אדכל אלא בר
מגורוס פי אלביחאל
 מבני על אוד
 דלילן פי אלשיגאר
 גבריל גראסהו
 פי אמר אלצ'אל
 עלא עוד אקלאם
 ואיצ'א אלסלילאל..."

תרגם
תבו אלי חוף
על ימים נשחל
בני על עץ חלוש
מכל אילן ודל,
גרbial בטעו
בצ'ו אל משבג דל
על קנה שנודע
לקולמוס ולסל...
המשורר מתכוון לרומי כטפל העולם
הגויי. הוא בונה את ימיינו כטפל העולם
חויל'. אויר בז' יהודיה אמר שלם שמאל
בשעה שנשא שלמה את בת פראה ירד
גביראל וגעץ קנה ביט ועה בו שרתו
ועליו ונבנה כרך גודל של רומי
(שבת נו).
שיר זה חחוק כhab' ד' הוא שיר הקובל
(ג'וב בער'ץ) לשיר יא מוחבב אלים.
שי השרים זומם לא רק במשקל אלא
גם בונוש הפישט, לכון שרם אותם
בנעימות אהידות. הוא זהה מבחינה
פתחתו ומיצתתו לאותם שיריו
חוות גודלים תוכנו לאותם שיריו
בזוק. השרים הללו ברכות נחחים
על מיר' אבא שלם אלשבי, אהידם
על הצבר בפני שואט בצערכס' ל-
כ pier Ch'aim.

חוק לבתים שאינם בפקוח!
שינאמ בפקוח!

במ'ערבי מיום 28.4.65 פורסם מכח
של ר' ד. המתגדר להצעת מברך
המדינה על הצורר לחזק חוק על
תמייס' תיכוניים שאנס בפקוח. אני
יודעת מה פסול מצא הכותב הנכבד
בחיקת חוק זה. נחוץ הוא, לדעתי,
שלכל הדואג באמת לרמת החינוך, ב-
מדינת מיל'ה מיל'ה המציג את הנטיבות
לגדיר עיניהם המציגים את הניטבות
בשותח חיינוכי זה ויש להליט

בגה שני מקרים. שanoi עדת להם
של נזול נערים וגרות תיכוניים צמא-
השכלה ע"י בת'יס תיכוניים שאנס
בפלווק: (א) לפני כשבתיים "נויסד"
בת'א בייס' מיל'ן בשם "אור" ע"י
קובצט מורים בגנולו של מ"ר יונתן
אלדר היל' יבא בירושה גדרה, ב-
עיקר בשכונות ע"י מודעות עובדים ומוס-
אמצעים שנח' ורח' להם אוור. הרבה
תלמידים נשומן, גב' מ'ם ספ'ים ופע-
פט משות' המדרים, נעלם בימי' ובע-
בוחש, ואו המהיל גו"ל. עם הכספי
שגביה עד שנתגללה ע"י המשטרת נגע ב-
תטור נכל' (הדבר החרטם נגנו ב-
"מעיריב"), תלמידים פסידו לא ר'ת
את בסם אלה מס' זה, ואילץ תלמיד ש-
נשרמה לשיטת לעוז והר' שיבת' מה-
חמשית במקש' כמה שבועות, מ-
שעמדו התלמידים על החבר, סירבה
להפסיק ללמידה על חברו ו-
זעבה את בית הספר, אבל המנהל שיבת'
ଘ'ה, אלא אפלו את השטרות, ובצל-
פרועת החולמידה את ה"חוב" וזה מבל-
לקיים רוך בית המשפט. עד היום
לקיים כל חמורה! הדבר מסכם ב-
שואלה: האם לאו שמי המלדים ש-
הבראו לעיל, אין יותר בחקיקת חוק?
על כן, אין קראות לאסוציאט האמל'ק
תים במדינת' יוזק חוק על בת'יס
תיכוניים שאס'ם בפקוח! זה יווית' דוקא
לטבתם של ר'ים מטוג למלמדים
שהזוכר הכותב הנכבד ר' ד. ואט נ-
נה הטענה שס'ג'יה בת'יס אל'ה מפגע
בת'יס' הדעת שאל'ה מפגע
התוכניות אין ספל שטח חוק ווינ-
תחת את הדעת שהחולק לא ייגע בת'ל-
מידים הנ'יל אלא להיפך. וזה כדי להגנו
על הצבר בפני שואט בצערכס' ל-
מי'הם עבורי לאן?!

על-כדרות לובש דמות תליל,
הבז'ר יוזק פה וכאן
צ'ולים לוחשים פצ'אי ל-
על-ליצ'ות אין ירשת' יול.
הצעריר-הערען,

— עיר' אג'בש —
קדרות לובש דמות תליל,
הבז'ר יוזק פה וכאן
צ'ולים לוחשים פצ'אי ל-
על-ליצ'ות אין ירשת' יול.
הצעריר-הערען,

הימים עבורי לאן?
על-כדרוק בחלבו שוכב
ונעוצ'ר-איש מ'ר מפליל.
הוי גורל-עול ולא דען,

מי'יטן ר'תמקח בידי האב
לפליט אט בנו מ'שוחר היל.

האחד שירצאה נפשך ב"אחד"

בין גלגולים-רוות

— שלום מדינה —

בקול-עו, אפי, נהייך שאוי
חטאינו גבלים טאטאי.וכף אל פה, עת אפקחאי —
כברשלא-לבי ילהט, ראי!אפסער, אהום — רב יגוני;
זאכיד-בער הקיפוניבפומים על-בון ירונו —
ראשי יפָגַן האגדענני:יאו ליחקק פוכ-ביבר-לעך —
באישונ-ליל ובאור נעה;ב-בְּסֻעָר-עו, לא באשע —
זונק-טיל, לא בעשע...קול מתחאה שאי, ארך —
לא קול זמיר יצחל בך!בי מקרעט פְּבִיכְרִישְׁתְּפִים,
יקרע שְׁתְּקִים, יְסַאן רְחִפִּים.יתני לי קולך פְּסִלְמָעֵל,
עליו אונקן, אטפס פעלתווך-אני של ר'כבר-אש —
מרומים יְדָה, לא יבושע;יבוק רקייעים קונוקין,
בחגיות-פּו של זוקין,אל חטמלים-רְשִׁפְּיָאשִׁים,
וטען חנרת הילט-שְׁקִים;בין גלגולים דותרים,
בִּים-בר-קְרִיאָשׁ וְתָרִים —פחברות-הוֹפֶט לְזַקְנִים —
אֲבָאוֹת-שְׁפִים לוֹתְמִים.ובך: טרוף סערות-אֲשִׁים
אתור לי עולמות-תְּרִדְשִׁים;מעוזות טהורים מזקקים
גנהר-דריגר מזקקים...בי רבה פה חילאות-אֲישִׁים
רביד-בְּצָע, תוך ולוחים,חולשי צדרים-שותים, תולשים —
רוני ונפשי פה מיאשימים...בן אמי, לי קול-שר עני —
אתה היא אל, האמי:בִּים-הַתְּיִם גְּטַרְתִּי אֲנֵי,
בשפלות הארץ, כבromo עני.הו, מה רבו זידיד-אַכְבָּ —
גדד, ליאת-צָר, בְּנֵךְ עַזְבָּו!

לידו — והוא מגה כארבעים אלף איש.
גם לאחר מכן מכאן לא אף הלב ומאבק
לגאלות ישראל ושלחתה אהבה זו לא
דעכה, רק דרכיה נשתנו. מצד אחד היו
שיטים לדעת "מתי בוא המשיח"; מצד
שני והופע "דוחה החץ" אשר רצוי
בגופם להביא את המשיח ע"ז. פועלם
בדרכיהם שונים. אך המשטרה נשירה
אתה "כל כל ובכל נפשך".

הנה כי כן רואים אנו כי גבורת
ישראל לא נשתנתה. ולבו ונפשו של
הישראלים לא מפסיקו שירא בזאת
ב"אחו" עד תקומה נפשו של מיננו אנו.
הrotein ולא יכחלה אורן אשן לא חכבה
אור נזכה לתפקידו של המשיח, אלא מות
ולו הוחתה אל נתיב החירות והדרור, יט'
בו מושע יהודה וישראל ישכן לבטה
בארצנו שלמה המופתתת. אכ"ר.

שירת ישראל בתימן

(סוף מעמ"ד 6)

תרגום
איש לא נטוני
כמו בימי

המשיח בשירת ממן איננו רק גובל
אלוא גם גובל, ולא רק נתנו אלא גם
מקבל. "האליה" בשיר זה מונה את כל
שבויות החמדה שהיא מונה להעניק
למשיח, בין השאר:

"ואעליך מראתב
באעלא אלמכאו
ואעטיך בראש
בתנקש אלחמא
ואעטיך מולכי
ועיזו ואלענאנ
ואעטיך מגלאס
היאיל מועטלם."

תרגומים

על ערך משגבים
על במת עולם,
אתן לך כסאות
גולפי חִרְגִּינִים,
אתן לך מלכות
עוזו גאון והון,
אתן לך מושבים
בהיכלי הבון.

תיאורי דמותו של המשיח בשיר זה
— מופלגים ומודוקדים ביחס: מושר
ררי תימן הקפידו לתאר על פי רוב
רק את האבירים שנכוו בשיר השיר
רבים, ואלו המשורר דן עוזר את
הסיגות היה ומזהר גם את דרכו של
המשיח (הדים האבירים לא נכוו ב-

"כובעין תנאצ'יר
כצום תנייע אלפלטאג,
או שבה חזניין
חיגרן מן רוכם."

תרגומים

דרדים נזקרים
כיריבים קוראי קרב,
או שני מברצרים
בניים לבני שן.

מערלי הקרב של המשיח בשיר זה
הם מפעמים ורבי ענן ובטעוד ה' עוד
נדון בו.

מאת אהרן פטישי

תקופה אחת שבה לא עמדו אישים
בعالום כוחות יהודים אמונים עלי נשך.
אחרי מרדריכובבא יירדו נשך
מנוגים הצבאים לסתור ולומרת. אך
בכל בפר' כבורי היה קים גרעין
גבאי של בחורי ישראל. עדת לכר הון
המרידות שפרצו והו פרצו הון בארץ
והן בחפותות.

בשנת 614 לספירה הכללית מרדו
ישראל לא נשתנתה. ולבו ונפשו של
הישראלים לא מפסיקו שירא בזאת
ב"אחו" עד תקומה נפשו של מיננו אנו.
הrotein ולא יכחלה אורן אשן לא חכבה
אור נזכה לתפקידו של המשיח, אלא מות
ולו הוחתה אל נטיב החירות והדרור, יט'
בו מושע יהודה וישראל ישכן לבטה
בארצנו שלמה המופתתת. אכ"ר.

פליטי מרדריכובבא הגיעו בחלקם
לערב ותקימו שם שבטים שחיי עצי
הרhot לאחמש מאות שנה עד להופעת
מושב מודי הדריכויס הרים חיים עצמאיים.

גם בבל היה הדריכויס הרים חיים
שלש פעמים הקימו הם מינים עצים
מאית עיל על דרום הארץ נסחמת
גבאי עבריים. הלא ממש צפנה, שביב
לטס האורי ועד הים השחוות, לא פסקו
ההי חרות של יהודים אשר גוננו בנסחים
על הרות זו. עם התגניות הרכורים
הולם כה צבאי גודל שהתמודד בשלוש
מאות שנה. יוציאו לנו אחד המלכים
בשם עובדי באש, בצלב ובחצץ הסחר, בדריכויס
מארדך" — הנה זו תמצחה של נסחמת
ישראל בכל דורותיו. בכח שיתחן וובר
יע"ע בשות ומים לקנים מרד גוד רומי;

ובכח שת אהבות אלו עובר העם כולם
בקשת אהובקה של סבל ועינויים מוגדים
הירינס עד דלתת הפרת והחיקול ור'
מראכתי תימן לעיד אי השפטנות". מצעדי
בаш ובבם, באצל ובצחצ'ה הסחר, בדריכויס
פחים ובירושים, פבח ועללוותידם —

הוא עומד בכולם, אפיקו כאשר נסחמת
את נפשו". אהבה עזה כזו אין כדי יכבר אותה, כי
בגלות ריפוי אש שלחתתיה.

כלף ושמנגה מאות וחמש עשרה

שנה ג' תתק"י — התשכ"ה עברו
מעט שעלה לגורדים — גדול התנאים
ומנהג הדור — רב עקיבא.דמות פלאים זו — שכורה נחרת
עמוק בלב האומה הישראלית —
nidoneh למות עינויים על הלהקה
במד ברכוכבא ועל היותה הרינה
החיה והמחיה של העם בדורות.

ענק רוח ואדריכל אהבה היה ר' עקיבא,
איש ההלהקה והמחשה, העו והגבש;
אשר הדריך וכרכים היו באש
פתח. באישיותו נתונגו ביד הפרסים לכובש
גנפה המותה והבל, המכחה והרגש,
טורות וקורימות לאומית. בכך תוכנות
אלין בבל-לבב ובבל נפש ובעל
מארדך" — הנה זו תמצחה של נסחמת
ישראל בעזה ומים לקנים מרד גוד רומי;

ובכח שת אהבות אלו עובר העם כולם
בקשת אהובקה של סבל ועינויים מוגדים
הירינס עד דלתת הפרת והחיקול ור'
מראכתי תימן לעיד אי השפטנות". מצעדי
בаш ובבם, באצל ובצחצ'ה הסחר, בדריכויס
פחים ובירושים, פבח ועללוותידם —

הוא עומד בכולם, אפיקו אשר נסחמת
את נפשו". אהבה עזה כזו אין כדי יכבר אותה, כי
בגלות ריפוי אש שלחתתיה.

מוספת נצחי לעמו

אהבה זו של ר' עקיבא — אינה רק
ענין שלבב ושבהקרבת עצמית. והיא רק
אהבה הטבועה בדמות השפה והחיקול ור'
מפאשו ומאדו", מקרח הייו ועם צבאות
רוח העו והגבורה של ר' לע' שמשת
יסוד מזקק להיווק כה הדרות ב-
מלחתה הדרות לקיימת, והיא היוו
מוספת נצחי להקרבה ולקיים" ה' בכל
הזמן. אז מילך אלפונטו כובש טור
הזרניכים. אז ועד עתה לא חלה אף
רשפה ריפוי אש שלחתתיה.

chaplet מנוחה בבית הכנסת, אלבם

מאת יהודה רצבי

(מיומני)

שנת חשי' במנגה "אש העין". ה'
שעה שעת אהחה' של יומם יומיין.
יושב אני באחלו של אחד העולמים ומפני
ענין באוצר כתבייד שעה עמו מ-
תימן. לפתח יהודים השתתפו בכבודו ספרד
יע' הערבים והוויתם לשולרים ולארגונים
הכבדים זכו יהודים ספרד להגעה לדרגות
גדומות ואות מCKERאים בקרוב קומו מה
הרבנן שמואל הגידי ופלטי אל ה-
יהודים — ע"ז המלך אלפונטו כובש טור
הזרניכים. אז בין נפר לזקן, הכל הותך לגור
אחד, לבשר אחד. וכל הבשר — תפלת
ואהילה בין נפר לאחד, הכל הותך לגור
אחד, לבשר אחד. וכל הבשר — תפלת
ומחיה, העוים והלבבות נסחומות נסחומות
במחנה: תפילה בביבת-כנסת אלבם!

(אלבם" הוא הספר תורת מקודש, שי-
הביאו העולים עטם מתים, ותולמים בו
משי נסים, תרומות בדוקות וטוגנות
רבות). מאהרי מאין בילו הדרע והתפללה.
כי אין הוא חפץ להחמין את התפללה.
אף אני חחתי את עיונין ונלויתי אליו
לבית-כנסת אלבם". יגאנו לבביש הדרה לפנינו
המן אדים: אונשים ונשימים, זקנים ור'
נערם. כולם בילו לקלול הכרו ומכמת
פיהם. כולם בילו לא-בילו קצוץ שלם
הගרים נזהרים וסידוריהם בידיהם. מראה
בשליטותיהם וטירוחיהם בידיהם. מראה
חד של ימים נוראים. נסחפי בזום
החולכים.

ארוחה היא הדרך אל האלים. אך
הכל מחייבים צעריהם בקצב מזורנו ואין
אומר לאננו. בקצתה המהנה המתונס
לנגד ענינו נגיון גדול. הוא חיית ה'
נכשת שהולמים איזו מהשכן ל"אלבם".
רגלינו עומדות בשעריו והנה כולם כבושים ב-
אדם. מארה אשים עומדים צפופים ב-
תפלת י"ת. נשים ונערות עומדות על
לבושות צדדי הדרש. אבלו הים נתנו
בבית. לרבות צדדי הקירות וצבאות
על החלונות. ודימה של פילת לחש.

“אסורה אדוֹיקת” לר' יוסף צוברי*)

נור והתבוסה האיומה הרכוכה בז' דצ'ך באחוות ואיחוז ארצות ערבי כנשא העיקרי של ההבראה הערבית המודנית, וכי עצם קומונה של מדיניות ישראל מונעת את לידון של ארכז'ה ערבי, אגב, ארצות ערבי הפלג ומאזין אג' עזין תכנית המוביל של ישראל כורות לשילית מוקורת כללה בעיברע ארציות ערבי, דבר המונע אח קידומן, בשכונות קרוביה עם ישראל — טוריה, מצרים, ירדן ווירק ישראל יותר מאשר המדינות מודיעיניות עזמן, יותר מכל לקיים משפטה סוריה מהיר נבזה ביתר. טרי רהה, ערש הלאמורות הערבית במובנה החזיבי, עד בשנות הארכאים והחמשת של המאה התשע' עשרה, דוקא והיא הממידה המאניתית בתוכו ייביטה ממדינה ערבית אחרת. וזאת ממש שדריעונות שוגנים ומשוניים עולמים במושגים של מביבלה. סוריה נשטרבה לכל חלוף המכנית איחור שותעהה בעולום הערבי, קסם איזור שורטעה בערים עם עיוואק בלבד ועתים עם מצרים מצרים וויראך.

נראה שהאת המדיניות התמכורה חמשה כה מלאה בתחום בו רוגיבת, גם אם אין הדברים הבאים באים על ביטויים באוניברסיטה הא-סודית השוכנת אצפונה מושבם של תימן. סודויה היא בעלת בריתם העיקרית של האימאים התימניים המודח אלדרר; היא המפקחת לו נשק לצידיו צבאו, וכוכבם לראשית ליבם של ראש וראשון השבטים, ואולם ככלנו נאזר בתריון, כי שוהה סחורה לאחורה, איןנו נובע מתחמכתה של סודויה באלאדרר וממחמת התנאים הגיאוגרפיים הקיימיםeschlossen המדיניות הוא החשוב יותר. ממשלה הרופולינית הוגנאותה בתמונת המציגים שמספרם עולה מעל לחמש רבבות. גם בקרוב הריבוליניים בתימן יוניטעת את האת ההכירה כי אין פניו נאזר לשולטן אין היא מחדידיו של נאזר והיא תבעם בגלי את הזאתה הכוורת המציגים שמספרם עולה מעל לחמש רבבות. גם בקרוב הריבוליניים בתימן יוניטעת את האת ההכירה כי אין פניו נאזר לאחד ולשיתור של מאה, אלא לתפקידו השולטוני והחרבתו. מנא זפה לא על כך שבחדשים הקורוביט יוציא ציר רפובליקני-מלכוי אטמי מצר שמרתה מתחזקתי המשרתות המצריות מתחמוץ טיכומון של דרבן, נראת הדבר בברילו כי עזונותינו אחיד בעולם הדרומי איןם אלא עוזראם פרח, על כל פנים בתקופה זו. גם מועצת הנשיאות המשותפת למציגים לעזראך אינה אלא תרמית ואחותינו פניים, שהרי ידוע לנו ברבי רב, כי חרף התנגדותו של נאזר מוגן עארף שליטה של עזיאק מלוחמות כבודה נגד הכהודים. נראה, כי בדוריו של בוגריבת על זכות קביעת מדיניותם בלתי תלויה של כל הארץ ערכית ייכנסו לתהודעות של שליטי ערב. שתעלמותם של נאזר בעינוי אגדתו המרה ואחדות המשעה גזליה לסמא את עיניהם לטempt את מהם.

(ט"ו מונח 1.)
בשל לא כל אומה השדרה חוסין
גבולה המלוכה אותה אויה לנפשו
ה' הילה לפטע להשתבב מרוחב הד'
רביב ויטולו בחק, שינוי מגמה הד'
לב המשטר המצרי לא נבע מוחך הכרה
קשרים הדרודים הקושרים את מצרים
ארצאות סוריה, עיראק וuber היידן —
הרי בית המלוכה המצרי עצמו לא
הה ערבי, אלא אלביאי במדואו —
לא מותו רזון יכולו את כהר ה-
הגאה במורוח החימנו מידי היירוב החומיק
בד' מימי קדם — עיראק או רם נהריים.
עניהם, הילה לפטע בשנות השלוות
למאה זו ולגלוות התענינות בעששה
פפון לה, ועם הקמתו של הארגון הד'
רביב, 1945, נטלנה ועכזה את כהר
הילגה — מצרים, טוריה, לבנון, עירק
וז, סעודיה וירדן, והרי ברור שאין
ברברים יכולם לחול באחוריו אף גם
לינה בקירות רוחבם של העוויות
קונוגראטים העדיבים השונים והרבים
דריכם בברית מצרים.
ואם עוד ניתן מהו שחשוב על איזו
ארה מסורת מדינית מהויבת המשרת
חת לשבע ארץ ערב שייסדו את
הילגה — אלג'יריה, טוריה, לבנון, עירק
וז, סעודיה וירדן, והרי ברור שאין
לינו לזכור כי בתפקידו של הליגה
עוין בפירוש כי שם החלה אינה
לאומיות מדינה כלשהי, אלא אם כן גור
ליה פה אחד ועל דעת כל החבורות
ליגת, לומר, לא רק שמלהיליה לא
עדת הליגה להוות מסורת מדינית או
לכלית וחברתית מתייבת, אלא אף
ATABUL הדברים שארצוות רוחקות כארה
תחרר לא היו מוכנות לראות
צמן מגבלות ע"י הליגה. חברונות
למדיניות אלו בלילהו לא נבעה מותו
רבתה אמיתית בקשר הכליליגת הקשי
ז עם שארץ' ערב, אלא בעיר
תחור כרך שארצ'ים הליגה השונות
על מני מוגנות. מכאן, אם במנ
לכיה וחברתית מתייבת, לא כרך
יביבי מדיני ומוציאר, כי כרך
לדנות אלה ללילה, בלי שערוין האיר
וד יכosh את לבו, באותה מידה ש-
צלחה להתערות בלביהם של המוגנים
SURORIA, עירק מצרם וירדן.
שלילאים (מחני) לנפה, ולא בכל הד'
שלילאים? הערימו קשים גדולים בפני
לשיטים, שיט אשר אין מצליח בימי
ה, חסר ההשכלה ומעוט המקורות
ככלילאים (מחני) לנפה, ולא בכל הד'
שלילאים? הרים תמיין וביקר בקרוב
דרבים הוא כי שיט זה יסוד לארץ
ה' הילה לפטע בכל האמצעים העודדים
שליטון, ובמקרה שהוא לא מצליח
שרו ויפגעה בחישות הלב של העם
וז הביאו הכווערטה האתניות אל
יעוות רוחקות שכנה אינה נשפת
הן לשולטונו, וכך חפשו השליטים
ערבים, ובמקרה רביו יותר אף ד'
שכילים הערבים, את בעיתת פלשתי
חד חיב להחיזק במנגן אבותיו ו'
בותיו).

לפנֵי ר' שלום עראקי (חאוור מפורט של עגנון זה יכול הקורא למցואו בספר הד- מוסר לר' ירושה אלגזרתי העומד ל- הופע בקרוב עז' יהודת רצ'ב). יתר על כן, עוד בתקופה מוקדמת לוו אנו מוצאים כי מסורת המקרא השבריתית — את ארץ ישראלית. תופעת בדורגה את מקומה של מסורת המקרא הבלתי שוריתה מקובלתה על יהדות תימן.

קשה לקבועו חריריך מדויק של הח- חלה ההשפעה הארץ-ישראלית על יהדות תימן, אך כפי שמעלה שלמה מורג בספריו "העברית שביהו יהורי תימן", נראתה כי הרמב"ם שחה גערץ על ידי יהודי תימן הניבו אחד הגורמים לתמורה זו של החלפת המסורות.

בית הכנסת זה של "אלאוסטה" — שנשאר במשך כל ומן קומו בידי משפט עראקי, היה מעוז של המכוזי- קים במסורת הארץ-ישראלית (השא- מית), והדבר ניכר ניכר לא רק בנותו ה- תפילה ובדרקון המקרא, אלא גם ב- לימוד ה"שלוחן ערוך", שהיה שקווי כבית הכנסת זה יותר מאשר בבחתי- גנטה אחרים — וכך אמגנס חבר הספר "שטיינר זיתים" פיטרו לטורו "אורות חיים" של ה"שלוחן ערוך" דזוק ע"י אחד מרבני וממלחמי בית הכנסת זה — ר' דוד מרסקי, כדיעו, היה הרמב"ם פוטס יחיד בקשר יהדות תימן ועם חברו של ה"שלוחן ערוך" לפניו כי ארבע מאות שנה היה הרב יוסף אדר בכתבה ההל לה לטאוש את מקומו כבוד סק בעציו של הרמב"ם.

דברים אלו שנאמרו לעיל הם התיאור ריה המקובלת לגבי מסורות המקרא התפילה וההלך של יהדות תימן, ככל מר נזוח הבלתי הוא עלייר ואילו נסח השמי אינו אלא דריש והו קרוב בא, ועל בני תימן לחזוק במסורות ה- עיקריות — הבלתי, עד שיבוא אליו ויתרין קושיו ובעיות.

ולעתומת תיאוריה זו בא ר' יוסף צובירני להזכיר כי לאמינו של דבר אין זה נכון שהוא מסורת הקראי ש- היא מקובלת בבית הכנסת "אלאוסטה" היא תזאת השפעת החומשיים הארץ-ישראלים, או שבtuות יסודה, אלא אף היא מסורת מקובלות בתימןendor, דרכו, באותה מידה כמו מסורת אחרות. וכדי לוחק הלא מביא מסטר הוכחות:

ראשית — "קבלו מזקנים אשר דאו אשר שמעו מפני מגידי אמרת שקדmons, כי למשפחח הרשב"א"ahan צדק עראקי במנון ובמנון בניו ובני בניו ה"ג", היו להם ספרי נשנים מן המהובחים והמדרייקים, מהם אשר עברו אליהם מלפנים... ואפייל לפי התיאור שנחביידי מהר"י צאלח, הנה הוא בעצמו רשם וכותב במקומות רבים ברדקון, שמקצת התיאור סוררים כקריאתו, ומקצתם טוביים אחרית".

שניהם — "בראשית בית הכנסת הרשב"א צל, עמדו הרבניים המובהקים הרה"ג כמותרין דוד מרסקי צ"ל, וההרה"ג יחיא הכהן עראקי צ"ל שככל מגהיג ביהכהן" לרבות דקדוקי הקראייה ב- תורה, נבחרו ונקבעו על פיהם, ומאחר שהם היו דובתו של מהר"י צאלח ש- לימים היו רוחה ותוכנה בהלה בוויה ובירורה, בלי ספק שם בוח דייקו.

שלישית — "או נהוגים בקריאת, כפי שלמנון בהוthonנו תינוקות של בית רבנן כי ר' דוד מרסקי קrho וצ"ל, ואביו הר' יוסף קrho נצ"ל, והויר שלמה מרשלמי וצ"ל, שגם הם היו בקיימות בטעמים ובדרקון הקראייה, כפי ש- קיבלו מפני רבותיהם וזקניהם שקדמו לפניהם".

ולבסוף — "הרבי בית הכנסת אלשיך" שבראשה עמדו הרה"ג כמותר ר' ירושה הלוי צ"ל, וכן ר' דוד הרה"ג כמותר ר' אבורם הלוי אלישיך וצ"ל, אינם מתי נဟים בכל רבייהם על פי חלק הדוק דוד מהר"י צאלח, אלא על פי התיאור שלהם. ואם כן אסור לנו לשנות. וכל

הרה"ג יהיה יצחק הלווי ז"ל

חבריםם, ובאזור נפתח בית הספר הי-עברי שבו למדו בניו. (תכנית בית"ס לבנות לא יצאה לפועל).

גואל אדרמת הרובע הייחודי
שנים רבות סבלו מושבי הרובע ה-
יהודי בגדעא, שרוב אדרמותיו שעיליהם
בנויים בעלי היהודים, היו שייכות ל-
„אקרט“ המוסלמי. מאות משפחות עניות
על הייחודיים, נאנקו מהה ידו הקשה של ה-„אקרט“,
שרשלם מהם — וגם קיבל — דמי חכירה
בגביהם, איאימו עלין בשוט פינוי.
ישודה: הוא תבע את הה-„אקרט“ למשפט,
ולאחר שנים של התידיות, נזה ב-
משפט, והוכיה, שבעלתו של ה-„אקרט“
על האדמות היא כפופה, ועל כן מכיר
ה-„אקרט“ את האדרמת יהודים במחירים
מורטמים, ומאו ישבו יהודים בטח ב-
בחמם.

פועלותיו הצבוריות

המנזה היה גם רב וגמ' מנהיג מסור גואמן, אשר הקיף את כל שטחי חיויהם של יהודים מודרנים, מיחדיאן שבגזנין, עד גבולן עם שבדרום, ולחם להם לסתה, אצל השלטונות, ולחם את מהלומיהם וכן כחומה בזרחה כנגד מיזמייהם האיסיים של הערבים אדוני הארץ, שרואו את היהודים כקוץ בעיניהם. הוא מילא תפקידו באומץ לב וכתחזון ממציא מוגזע מכל מצב, ולראת הדרישות את כל מינו.

כיוון לעליות יהודים

לְאַדִּין

בימיו של המנוח נאסרה העליה לארץ קלייל, וונגש חמור הוטל על כל מי שנכנסה להימלאה. המגנט פעל גדור לוט בשטחה זה כדי לאחזר את הגזירות. וובטים מיזוחם נמלטו ולו אرارץ ישראל בהדריכתו, בסיטינו ובחסותו. בנו הבכור, הוא הרבי שלום יצחק הלווי, שהיה במשך שנים רבוות חבר בית הדין הרבני בתל-אביב וכוכם חבר מועצת רבניות הארץ הראשית לישראלי, ובוגר הצעיר, הרבי חיים, מלחן ליטות קרבתן של העיר הרצליה. תלמידיו ומוקרייו, והמוני הציבור אשר חינכו בימים שני הבא, י"ד בנין סן, יתנו ודראטי להערכותך ד' להנערחותכם למוניטין הבדול.

לא תאמר לי הנער

— צורא עונייר —

לא תאמר לי הנער בשבבי ובקומי,
 אהבת לי אמי,
 לא תאמר לי הנער.
 לא תאמר לי הנער ברכה לשדי,
 גם לא תענה בנסי לפלים,
 לא שמעת מרצפות רוקדות בחן,
 לא שמעת גוֹיָה ווְשִׁלְבָּדָה טהָרָה

וְאֵין אָמֵן כִּי אֲשֶׁר ? ? ? ? ? ?
וְלֹא תִּזְמַר לִצְבָּאים שֶׁל אָם,
וְלֹא תִּחְנֹן לְקָטוֹרָה שֶׁל אָהָב,
וְלֹא לְאַסְפֵּרְסוֹ שִׂידְלִיק שָׁחוֹר,
לְרַטְשַׁת בְּעֵינָךְ הַבָּן בָּנִי,
וְלֹא עוֹד הַמְּרוּעַ יַדְרֵךְ קַשְׁתָּו,
לְהַבְּיאָה בָן וְהַוָּעָם קַשְׁתָּו,
דְּרַכְתָּו וְאֵין בְּדוּרְכִים אַתְּרִיךְ.
וְכֵן הוּא בְּתֻרְמִים פָּלוּצִים אַלְהָה

לקראת ערב התמייחות עם זכרו
אל הרה"ג יצחק הלוי ז"ל —

תלוקת פלמי.
הממעם הראשים לישראל.
אשר ובו נטה של יוצאי תימן. סגן
אשר עירית תל-אביב—יפה, ראש ישראלי
זה, חברי כנסת, וראש צבואר —
בקים ביום שני הבא, י"ד בסיוון,
14.6.6. בשעה 7.30 בערב, בבה"ס
בל"ב, בתל-אביב (שדרות רוטשילד 124)
על-רב תחיהות עם עם זכרו של המנוח
ר' יהודאי חי יצחק הלווי זיל, הרב ה'
אשר יהודי תימן בתנאים חרטום —
רבנן.

בערבית זה יוחלקו פרטיטים ל-14 תלמידי
שיבות מצטיינים, בסך 2000 ל"י,
טעם קרן בית תלוי, שהוקמה לצורו
לל המנות. הפרטיטים יוחלקו על
שם עשרה וبنיהם מבוגרי דורון. ב-
תקיר אלה תהיה להם שער הדורך אל
מבנהם. במשך שנות הבנהן

ערשת הרובנים שלם יהולקו ה-
רכים הם: הרוב אהרון הכהן; הרב
ברלה נדאי; הרב יוסף יצחק הילוי;
רב מרם קרת; הרב חיים נחום;
רב אברהם עמריאן; הרב סעדיה גור;
רב יוסף שמן והחים חובארה —
בדר כלום לברכה.

זו הפעם הראשונה, שפריטים מתחול-
לים מאמצזעים של קון, שהוקמו בידי
בצאי תימן עצם. וכי שגונע לסרו
רונו, הרוחב הלוות הפקידים בשנים
באבותא. מטעם קון בית הילוי, וחכולו
עם פטודנטים הלומדים באוניברסיטה
ברובנקי ספר ונווטים לרבים.

פירוש המונה להdag'ה

**מהדורות הרב יוסף קאפה^ו)
מאת יוסף טובי**

הקשישות והתיירותים עד שלא יכולם מה שנותר בפירושו את השנה אלא הבקי בעין. כל זה אם תחיה אותה הרגלה מאות הלחבות שאין פרושים מפסיקים אלא בשתיים שלוש מסכחות. והשנית, הפסחים, שי אני אומר לך על יד פירוש כל הלכה כדעת מי העשה. והשלישית, שיתהה כמבוא למחילה בעין וימד מנויך דרייך הדברים וביאורם, והואה כמו שתקח את כל התלמוד ויעזרו מאך בכל תלמוד. וחרביעית, שהוא יהיה כמוציאר לי שכבר למד וידע, שיריה כל מה שלמד מזוקן לפניו תמיין, ותותה משנתו ותלמודו סדר על פיו.

הרבב"ם הקדיט לפירשו מאמר הוא מאכזר כיצד היה נוגה למדוד ה- תורה בימי משה שקיבלה בסיני, דרך אהרן ויהושע, זקניהם, נביאיהם, אנשי כוכת הנדולה, ההורגות, התנאים ורבינו הראוי עקרון הנבואה בישראל וכיצד יש להבהיר בין נביא אמת ונביא שקר. כמו כן הוא עומד על התפוחות המשנה, על המולוקות, על הדינים שנלמדו מן המקרא, על הורינט שהלכה למשה ממיין, על הדינים שנלמדו באחת מי"ג מדרות בהן התורה נדרשת, על הגדרים והסיגים ועל התקנות שהתקינו חכמים שבכל דור ודור. כן מסביר את עקרון גוט שיטוט של רבני הקדוש בחולוקת המשנה לשש סדרים, החל בסדרorum בו נזונות נזונות השicity בזרע הארץ ועד לסדר מחרות. כן סוקר הוא את הבירותות והחותפות השונות שהוברו עיי' רב אושעיא, רב חייא ורב ואת עקרונות החבורה של תלמידיו כפי שנקבעו עיי' רב אש"ר — אהרון האמר ראים. המבואר כולל אף מכנה דתית' כילוסופית על חובתו של אדם להתח עלות מעל להנאות ולתאות החמരיות ולהגיע אל המדרגה הרוחנית הנעלאה, ולכbstו, מביא הרמב"ם את רישימת כל התנאים והחכמים שהוויזרו במסנה ואת חשיש הנומלן בינהם — מי תמלידו של מי, מי פ' מהפלחתו של מי, מי היי בדור אחד וכו'.

שם נזרך למשנה, ממש כפי שפירוש רשיי הוא שם נזרך למקרא ותלמוד. בשני המקרים נובע, כנראה, הדבר הסבירו בקצרה ובפשטות את הטעון פירוש והסביר א. פירושו של ר' שלמה. עדינו, בן תימן שהתחנך ונגדל בארץ במאה השביעירה — «מלאכת שלמה» — לא נתקבל על המוני העם והונז נחלת למדיות בלבד.

לעומת פירושו של ר' מברטנורא, הרוי ותיר וכמי שציין הרב קאփע במובא לפירוש — מעין תלמיד זוטא, וכן העיד עליו מהבר הפירוש בהקדמותיו (כפי עצותם במלאו) : «וראיתי שאם יהיה החבור הזה על כל המשנה כפי הכוונה שנגовар, יהיו בו ארבע חומיות גדרות. האחת, שנוציא פירוש המשנה המכון וביאור דבריה, לפני שאם תשאל גדול שבוגרים על פירוש הלכה מן המשנה לא יוכל לומר לך בה שום דבר, אלא אם כן היה זוכר על פה תלמיד אוותה ההלכה, או יאמר לך עד שנענין מה שאמרו בה בתלמוד, וכן ביכורה שום אדם יזכיר כל התלמוד על פה, ובפרט שאלת הולכה אחת במסנה הבהיר ביאורו ותיראי, דבר מהו

שאין שתי הלשונות שהוא עוסק בהן לשון דברו מעודן, וכל שאין אותו ספר שהוא שפה נוטק בו הגינוי והגנוג במשמעותו של הרבה קאחה בשתי השפות ובאליהו רם, הוציא מוסד הרב קוק, ירושלים, תשכ"ג-תשכ"ה.

טבנוביץ

ב"ה חבירים יקרים,
תנו לנו על תשומת לבכם לשלהוח
לי גליין ג' של עיתוניכם החדש.
אגן מברך אתכם על הימנת הקונס-
טרוקטיבית הזאת ואקווה שטכצלויה ל-
בע אומה בהתאם אל כוונתיכם.

פרופ' א' סימן

מערכת יקרת,
ברצוגי להורות לכם בשם ובסמך
חברי על גלוון ג' של "אפיקים".
ברצוגי עיקרי לצין את הלבוגניות
הנושאים המרובה שיש להיחס לניתוח
הרצוגני והעממי של האבעות החברתיות
המשמעותיות אונגן.

הנני סבור, כי כדי שהמערכת
תהי יומם כנס גדול של מנווי העTHON ו'
קוואיר כדי לדון במצוות על בעיות
חברתיות אלו.

הבר יקר,
רוזאני כי המערצת הנזיהגה בಗליון ג'
מנוג נאה ויפה, וכוכנמי לקסטים אשר
הבראו ממדרשי "ור' הבה". כדאי ורוצוי
מאוד להמשיך בנות מחמת החשבות
ההילסטרית שיש בדרך לטיען ולגנאול
כתבים משכחה ולתפקיד תורת ריאש
ונמדור על הברכה
ייחואל חנבי

אנו טעידה שלום, נושא ואב לעשרה
ילדיים קטנים מבקש ממערכת "אפקים"
להביא לדייהו היבור והמוסדות את
מצבי וו' צילוח דרכם.
כאשר פרצה מלחמת השחרור גרטל
בלרם התמינגים וכיתר מפוני הספר
באצנו הערבות ע"ז העיירה בפקוח
האדון הלפרין לחיל-קיסלה י'זריף רעוע
ונתנו לי ביד רובה כדי לשמר על
ההקסם פנוי ערבים. שמרות על ה-
עתיקות של העיירה שבקרים מלעל
מעשר שנים מבלי לקבל כל משכורת.
האט טענו שנותנו לי את המקומות לנוור בו
בתנאי שאשמרו על העתיקות.
אני ומשחתי סבלנו מתחזירך כל
השביעים. יום אחד בא כבוד ראש השנה
ממשלת הדואן, מר דוד זוגרינו, לא-
בקבר במקומם העדינים מצבני. הדואית
לו את הבירך וספרתי לו שהילדים חור-
(המשך בעמ' 12)

ושזוקחתם למצב בישראל גראית בעיליל
ובמוסדות ההשכלה הגבוהה בישראל
מגלים עניין מועט ביותר בענפי מדע
השובים אלה.

רוכסן אל-**תושבויות תומכלות מפ-**

עללים בעקבות ובקבש עורך מן העוז
בדה שהמגזרים החדשניים באור עט תדר
בכתבם שלחמים היזרין להשתלב אף הוא
במהלך הירשה את העתיד לחייזר.
לא ייקו אף דודלי מוניה סוסוף
רלמי, חברי נסמת וקציני צבא גבויים.
ונוכך אמרו „אנשי רוח“ ישראלים כי
וניחון להשיג את מיזוגם של יהודים הד'
בתורה הישראלית. רק עז'
או כי צור השעה בישראל
לטהר את האחים (המוזרים)
בפניהם. פנורמיות."

הדיירורים הנשמעים בליך חסר על
עדרותם החורבותי הופיע בין שתי הד'
אמתי של יוויז'אן המערבית. יתר על כן,
ובעקב מגדם של
המזרחים עמווקים הם. עד כדי כך
שאנו מחייבים מקום לפישור. אילכך,
עם השוואת מטריותם להרבות שיגר
בציניה עם השוואת האלה הולמים מ-

נסיגתא. על כן יש להקים מרכז לחרובות יהודית תימנית שיטפה ידריד פעולות מרבות ויצירתה תרבותתית. בקרוב ייבנה בית יגנאל בו ישכן מכוון לחקר יהודית תימן.

אם לא עמיד את יוצאי תימן על מלחמותם בעבר ובווהו, קרוב היום שישיכו לחלמון ויהי הפקו לאלמנונים, דבר שאינו בחשון מיזוג אלא בחזקת ההטבות והיטול עצמי.

לאחר דברי ישראיל ישעויה נשמעו דבריו כי אשר ב' שחיר, ו' וונה, ז' קליג' ע' אשד, י' צדוק, י' יהודאי, י' סינאנאי, י' עדיאר, י' גנטבג, י' קיסר, א' טרייר, א' נחשון ר' צביה, י' צ' ריאלי, י' טביב, ש' קיסר, ד' בצלאיין, י' שמונין, י' גרידין, י' ברושלום, מדאה, א' ייחיא ו' הרинг, ד' ברברם היה בדור דבורי של הנואם הראשי.

* *

מְרֹדָכַי יִגְהָרִי – בּוּמֶעֶרְכּוֹת
הַחֲנִינָּךְ בְּרַאשׁ הָעֵינָה, הַזָּאת וְעַד
הַחוּרִים המְרוּכוּ בְרַאשׁ הָעֵין, 32 עַמּוֹדִים,
אָם בְּרַצְנוּן לְהַצְמָה בְעַחַד דָּוָר
הַדָּשׁ, מְפֻתָּח וּדְרַגָּאָמִי, עַלְנוּ לְהַיְהָלֵץ
חוּשִׁים, שְׁתַקְפָּת הַעֲבָרָה בְתִחְיָה אֶת דָּוָר הַ
הַוּהָה, הַדְּבָרִיקָן אָתוּ וְלָגָסָתָה לְהַפְּתָחָת אֶת הַפְּנֵרָן
שְׁוֹתְחָהָה בְעַטְיִים שְׁלֹמְגִיעִים גְּלוּתִים
וְכְלִילִים.

הילד בראש העין נחון בשעות שלאחר הזרים במצב של חוסר משיעוטו העיקרי ואולי היחיד, הוא הרסתובנות וההונגרות בחוץ הרחוב, שהשלילה בו, רובה על החיים. העצער, טרם עיכלו החורדים בעצם את המושג — מסגרת חברתיות וחינוך ואך רואים "מעשיה טון" שיש להילחם בו, וכאו מ庫ר הסבנה.

המסגרת החברתית מעניקה לנער בוגר פרובלטמי זה, לא רק ערכי חי נזר, תרבות וחברה, אלא גם עידוד נפשי רב ערך, אשר ישמש כמשענת עוז בימי ייאוש ואכזבה.

יאזרי עומד על המנייעים הגורמים למורה ושינויים במערכות החינוך הר סדרייה שבתמן לעומת זו שבראץ ר' מציג את התшибות של הורים והסובייקטיביות הקשרות ההוריות ובמשך פחה לועת הנגנים האובייקטיביות הר' קשרים בשלטונו המרוכז והמקומי.

סבירו הוא, כי מן הראי השהורים ייטבו לחות את הדעת על כל מערכת החינוך ומצטרף להונגריה השנווה, להשתדרות במיציאות החיים ולעוזר את דורו העציר להשתמך במערכות האפלוילו היוצרת שדוממת מצחיה בבית הדער ובכל יצירות החינוך המשלים, לשתח עזם בנסאה בעול ולהתייחס בחיבור למסגרת החברתית. וכך בראץ כל לזרו גורם לשליטה נוראה, והוא ישבן בראץ ר' מציג.

נথים ר' יאג'ו — בולגריות היינטן

בישראל. קשת ע"ע 134-125 במשך תקופה ארוכה היתה קיימת ההשערה האופטימית כי תורן ומון קדר נצלה לשנות את פני החברה אשר דראליות ולהביאו לידי מיזוג מלוייטים ור' באה לתוכה הפוכות שכנו מחת לגשת לביצוע המשימה בז' שובה ונחת. לעומת זאת התמורה נזהה ו"טבעית". הרי במרקם ריביט היביאו האמצעים שכיגו למיוזג לדרי לאציג בלתי יומיומי ביחסו, סופוטם מאיטים את מהליך התמורה ומערכות אלו. הופעתן לאחרונה של קבוצות פוליטיות עדשות, יש ליהיאת להציג תריבור חיים לא פחות מאשר לשיקולים של ייזוג פוליטי.

מחבר בחריזה מושם שלא נקבעו לכמה שירה צורפה אלא פתיות מדרשות לתורתה. צורות "ספרדיות" בחריזה פמיחות שגין שטפנולז ושמון ניסחן בספרדי להסיק שהחבר הפיחות היה ספרדי ולא תמיין, אין יכולות לשמש חומר ראייה מאחר שווית תפועת ספרותית ולא פונטיית, וכמוון יש למזוין כמה וכמה בשירות-תימן.

לבד המרות הדרישה הקובעת שמחابر המدرس הוא דוד עדני, מציין ראיות חדשות המעידות על תימינוו של המחבר, לפרש את הכתוב בדורש בוגר גוד לככל הפרשיות האחרות. סיבת הנזק נזק דבר נזק מהנוגם הקדום של ירושלים שבנה "חוקת ובלק" מוחבורה אין קוראים שמהן יורד אל חוליקם "חוקת" לשנים: מחצי מצפפים לפירושם "קרח" ומהצית לפירושם "בלק". בחיבורו מימני קורם על הלכות שחייטה, שנתה בפנוי 450- שנה, ומצתה פתייה מה מליצית שבצורתה ובസגנוןיה היא אחות מהחליטה עם שולמית שביברו של דוד עדני. לאור כל האיות יש להניח את המדרש בחוקת המדרש שעלה כתוב במפורש שהיא היברו של דוד עדני. לאור כל האיות יש להניח את המדרש בחוקת

ההתדרות — כור חיותן של שבטיו עוזרים. קטיעים מוגן דינין הטענו רעך בכנס ארצי של פועליה החסן מדרות בענוה התימנית. בהסתדרותם הברית ג' אדר ב' תשכ"ה — מרץ 1965-38. ע"ש 27-38.

הדין נפחה בדבריו של טוון י"ר הדין בכתבה מר י"ר ישראל ישעיהו שקבע כי המצב בקרוב יוצאי תימן זהה התקומות כלכליות וכופאות תרבותי. קיימת התחרות בקרב מומחים בתחום המשטבון הכלולני בחיזי המזינה ובחיי הסתדרות. יוצאי תימן מילוי זכויות ומילוי ווכות: מאירם בבלת זכויות ומכות; מאירם שחלל להתקיים הוצרך שבUber הרחוק הילרו בקיומו, שציבור יהודי מילן ווקס להגנתו עצמו ע"י התאחדות ר"ת תחכחות ומאם ציבורי. המזיאות של התקפה שהקלמת לתקפתם המדיניות הציגקה קיומה של אהדות התימנים. נזכר הדבר שגם כוות עזין קיימות התאחדות עולמי. אך כוות קיומן והוא רק כל עוד נמסכת העלילה מאותן ראו' צוות לממן קליטותם של העולים הארץ דישלים והו עלייה. התקפות ממה עולי חיים המתברן על חבלי השתרן

שוחות ואלפי בוגרי בתיה"ס התיכוןים, האבות והיליכות הינן עוזות חיה מעתה והתולדות מומות. הם, שהיו הראשונים קיימת נזירה ממערות, נחלו מהן החקלאות הפוצה הבניין והשורטים אל החקלאות המקוצר עיתם, התעשייה והפלידות בסוסות צי' בוריום, מלכתיים ותתיים. קיימת נזירה או אף בתחום המגוריים מן הכלפר אל העיר המודרניתם.

זה הפלר אל האזרחים החדשים ר' תהליכיים אלה מביאים לשילוב חברי מושגיהם תימן. בוכחות עצם ר' מכוחם קילתם האישית, בחותמי הפער לתהצצ'ת הבוררות הכלילית, שאוזן בינה ללבינו המיצא' העדרית ולא כלום. יחד עם כ' קיים הצדוק להביעה להגבלה ייג'ז' יוצאי ארץות המזרח בכלל וווצאי תימן בפרט, כי דוקא דבר זה הביא לגילויים והשתלבותם של חברי מילואים תימן ואצלוות המזרע.

העסקנות הדתית שטיפעה לקידום יהודי תימן בעד המדיניות והסתדרות, הינה תפkid אומל ולפוי טובה. בתימן נשמר בחודעת הביצור מקום כבוד ל' רוחניות הביצור להתלמידים קבאים ואילו כאן, גולח בבוד ממן המכובדים.

בכל מה שנעוג לך הלל המתבודה של היהדי תימן, תלה בשפים האתגרונות של היהדי תימן.

שלמה מורג — דרכיו החריזה של משוררי תיבון ושל אלת ייחודה. בו של מדרש הגודל לר' דוד אלעדי. תרביצ', שנה ל"ד, חוברת ג' הוצאה מגנ'ג, האוניברסיטה העברית ירושלים. נינן תשכ"ה ע"ע 262-257 ד"ר שלמה מורג מחבר שבספר יהוּנָן מילון, בא לסתור את טענותו של ע' שטינגלץ שקבע כי מחברו של המדרש אינו דוד בן נמרוד אלא עדי ואני כלל הכל כוכם מהמכמי תימקן בתקופתו כי בഫיחות הפיזיות לדרכיו החריזה שאננו נדורות אצל מושרדי רדי תימן, ומושם כך נראת שמחברו של הפתיחות "היה ספרדי ולא תימני". אללים יש להקפיד בעריכת ההשוואות בין דרכי החריזה שבפתחיהם הפיזיים לבין דרכם של משוררי תימקן. טוויות בין דרכם של משוררי תימקן לבין דרכי החריזה, כדי שלא מתבלגן מסקנות פגומות, כפי שנטקו בחריזה מושרדי תימן של שטינגלץ.

מצד שני נגדים לבניו של שטינילוביץ' האמור כי עצם התולנות של תופעת חריזה בפתיחות היפהנישית שמייציאת לא תימכן כל עיר אצל משורר מר בני תימן מוכיחה, כביכול, כי מחבר המדרש אינו יוניגן. שטינילוביץ' מסתר מאין עלי הריות קמן וпотח, צירויו וסגול וחוריון תא, רפואה ות' דגשוה. מוג מבאיו דז'ג'שיות שנות לטופעות הריות בסוג זה משוררים ופייטוטים שאין כל ספק בהזות מהברם, וקובע כי השירה והפיוט של יהודית תימן יש בהם דרכי הריות, שלא בלבד שאין מתחאים להגיה המסורתי מילא של העבריות שבפי בני העדה, אלא שגם מנגנות לה. אין הלו שכי-הות ביהדותם או מכל מקום הן מציאות, וכי יש לדאות בהם תופעות מתוחות "הריות השיריה".

יְהוָה רַצְחָבִי — עַל מַחְבָּרוֹ
שֶׁל „מֹדְרִישׁ הַגּוֹלָן“. שם ע"ע
271—263

יהודה רצחבי מגנחו את הטענות ש-
הוא עלול לאחרונתו, ואשר מגמתן לרערר
את בעלות ר' דוד עדני על מדרש
הגדול עורות ר' היה צאלה מהימים
את המדרש לר' אברהם בן הרמב"ם
ואשר עליה מסמכתים המערערים היא
עדותם ייחיד מאחרותם לעומת עדויות
קדומות שנותן המדרשים כי המחבר
הוא דוד עדני. רצחבי סבור שעדות
ההירוי יסורה בטיעות שבאה עקב זיני
הה מדרש הגדול בקהלות תימן כי
מאתיים השנים האחרונות וכחזהה
בכך אף שכחה שם המחבר.
ונסיוו של ע' טנינלץ לזוות את
המחבר לפ' לדמי החתייה של
הוות הפליגיות לפרשיות המדרש איבנו
יכול לשמש אלה. בשירותתיהם הקפיבי
דו המשוררים לחrho תmid לפ' התניינ
שלטם ופעמים שהתרו לעצם לחrho
לפי שילוט התניינ הפליגי הספרדי כמי ש-
מכאו אותה פגניות בשירותת ספרדי ש-
מבנה הושפעו. גם אצל משוררי ספרדי
ובכל נמצאו היריגים הנוגדים את ררכי
הגויים. מלבד כל זה לא הקפיד ה-

